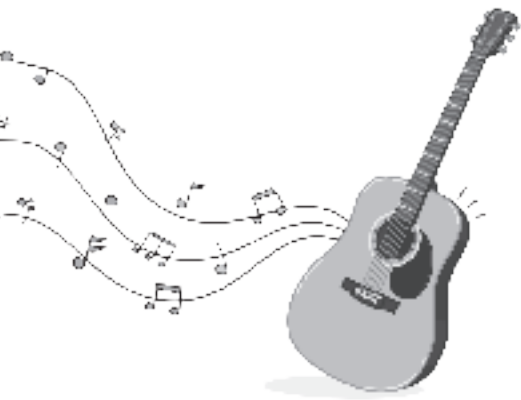


อะไรที่ใกล้ตัวเรามากๆ เรามักจะมองข้ามเสมอ  
...ความรักก็เช่นกัน...  
แต่เมื่อใดที่รู้สึกถึงการมีตัวตนนั้นขึ้นมา  
มันอาจกลายเป็นสิ่งที่มีคุณค่าจนคุณละสายตาไปไหนไม่ได้อีกเลย





## INTRO

จุดหักเหของความรู้สึกมนุษย์ มักเกิดขึ้นจากเหตุการณ์บางอย่างที่ทำให้สมองและหัวใจจดจำรายละเอียดเหล่านั้นได้ดีจนน่าประหลาด ยามนี้ถึงเพียงน้อยนิดยังทำให้รู้สึกเหมือนเรื่องเหล่านั้นเพิ่งเกิดขึ้น สมองยังคงฉายภาพเหตุการณ์นั้นซ้ำๆ หัวใจก็เต้นเต้นแรงไปกับเรื่องราวในความคิด...

ยอร์ช...หนุ่มหล่อมาดเนียบกำลังนั่งฟังตัวเองอย่างบ้าคลั่ง เมื่อเกิดความรู้สึกแปลกไปเกี่ยวกับธรรมเนียมอะไรบางอย่างของตัวเอง นับว่าอาการค่อนข้างหนักหนาสาหัสเลยทีเดียว

ขอย้อนไปยังเหตุการณ์เจ้าปัญหาสักหน่อย เรื่องมันมีอยู่ว่าเมื่อสัปดาห์ที่แล้ว ในวันก่อนสอบกลางภาควันสุดท้ายนั้น ตรงกับวันเกิดของ 'วี' หรือ 'วีวี' เพื่อนสาวประเภทสองในกลุ่ม คือเขามีเพื่อนเป็นกลุ่มใหญ่ รวมแล้วมีทั้งเพศหญิง เพศชาย และเพศทางเลือก เรียกได้ว่าครบครัน เมื่อถึงวันเกิดของใครสักคน พวกเราก็มักจะไปสังสรรค์นอกสถานที่เสมอ

แต่ครั้งนี้สถานที่กลับแปลกไปมากนัก เพราะวีวีเลือกที่จะพาเพื่อนมาเปิดหูเปิดตาที่บาร์เกย์ย่านสถานเจริญรมย์แห่งหนึ่ง ซึ่งเป็นที่รู้จักกันเป็นอย่างดีของเหล่าแก๊งกว้างทั้งหลาย เพื่อนในกลุ่มหลายคนต่างก็ตื่นตาตื่นใจกันมาก



เนื่องจากเป็นครั้งแรกที่ได้ก้าวเข้ามายังคลับแห่งนี้ มันช่างแตกต่างจากที่เคยไปราวกับโลกคนละใบ ด้วยออร์ชเองก็เช่นกัน ตื่นตาคือใจไปกับแสง สี เสียง ยิ่งไม่พอ เขายังจัดจ้องไปยังผู้ชายร่างผอมบาง ผิวขาวสะอาด บนเรือนร่างมีเพียงกางเกงชั้นในสีเหลืองปกปิดส่วนลับอยู่ชิ้นเดียวนั้น กำลังเดินยั่วชวนอยู่บนพลอร์ด้านบน

ผู้ชายคนนั้น สวຍอย่างกับผู้หญิง...

ความคิดแรกหลุดลอยราวกับละเมอ จากคนที่เก๋ๆ กังๆ ในที่แรกที่เดินเข้ามาพลางบอกกับตัวเองไว้แล้วว่าถ้าไม่สนุกจะขอตัวกลับทันที แต่ทว่าในตอนนี้ร่างของเขากลับกำลังโยกย้ายไปตามจังหวะเพลง เสมือนเป็นส่วนหนึ่งกับทุกคนที่นั่น แอลกอฮอล์สีเข้มถูกกลืนลงคอไปแก้วแล้วแก้วเล่า แต่สติของเขายังคงแจ่มชัดไม่มีอาการเมามายแม้แต่น้อยนิด เขาจึงได้ขำว่าคอเหล็กมาจากเพื่อนในกลุ่มที่บางคนเริ่มนั่งคอพับเพราะเมากันไปบ้างแล้ว

“ไอ้ออร์ช มึงจ้องน้องเขาขนาดนั้น สนใจหรือวะ?”

เมื่อเจ้าของวันเกิดเห็นเพื่อนนั่งงันไปจนผิวดึงเกร็ง จึงแอบมองอยู่สักพักก็พบว่าเพื่อนของเขากำลังนั่งอมยิ้มเล็กๆ มองไปยังพลอร์ที่มีการแสดงเต้นของเหล่าผู้ชายร่างบางหลายคนที่กำลังออกลีลากันอย่างสนุกสนาน เหมือนกับเช่นทุกที่ที่วิวเคยมา ที่นี่ยิ่งดีก็จะยิ่งครึกครื้น การจัดโชว์ของทางร้านก็มักจะวาวความขื่นเรื่อย ๆ

“อ้อ ไม่สนใจดูด้วย”

วิวพยักหน้าหงิกๆ พลางยกแก้วจอร์มฝีปากอีกครั้ง ไม่ใช่ว่าออร์ชไม่สนใจที่เพื่อนคุยด้วย แต่เขาไม่ได้ยินและความสนใจยังคงชัดเจนอยู่เช่นเดิมน่าแปลกที่พอเขามองไปรอบๆ ก็พบว่าส่วนมากมีแต่ผู้ชาย ไม่เหมือนคลับอื่นที่เคยไปมา ทว่าที่นี้กลับทำให้เขารู้สึกสนุกไปด้วย ไม่ได้น่าเบื่ออย่างที่คิด

บนพลอร์เริ่มเปลี่ยนการแสดงชุดใหม่เป็นหนุ่มนักกล้ามที่ทำให้เหล่าแก๊งกวาด้านล่างส่งเสียงหวีดร้องได้ทันที เขามองนักเต้นร่างผอมเพรียวที่ลงจากเวทีไปด้วยความรู้สึกเสียตายน้อยๆ กำลังมองได้เพลินตาอยู่เลยเชียว ทว่าเขาไม่ได้คิดอะไรมาก ไม่ได้ปักใจอะไร ก็แค่ตื่นเต้นและตะลึงงันกับ



หน้าตาที่ดูสวยของผู้ชายด้วยกัน ถ้าเปรียบเทียบตามตรงแล้วนี่องๆ เหล่า  
นั้นก็ผมคิดว่าเขาไปไม่มากเท่าไร แต่ทำไมกลับทำให้เขาคิดว่าสวยราวกับ  
ผู้หญิงไปได้นะ

“กูไปเข้าห้องน้ำก่อนนะ”

ยอร์ชตะโกนบอกเพื่อนเสียงดังก่อนจะยกแก้วกระดกอีกครั้งแล้ว  
วางลงบนโต๊ะ

“กูไปด้วยมึง”

‘เพียว’ เพื่อนผู้หญิงในกลุ่มรีบเดินตามยอร์ชไปในทันที แต่สองขา  
ชักจะไม่อำนวยการเพราะความเมาจนเร้าหนักตัวของเธอ ร่างสูงที่เห็นแบบนี้  
จนชินตาจึงคิดว่าที่ตื่นแขนแล้วพาเดินมายังห้องน้ำจนได้ ทว่าที่นี่ไม่มีห้องน้ำ  
ผู้หญิง ยอร์ชชะงัดมองจนแน่ใจแล้วว่าไม่มีห้องน้ำที่เดียวคือตรงหน้าเขาเท่านั้น

“หรือมันเป็นห้องน้ำรวมวะไอ้เพียว”

ทั้งคู่ยังคงยืนนิ่งมองหน้ากันอย่างสงสัย โดยปกติห้องน้ำในคลับจะ  
แบ่งแยกชายหญิงชัดเจน แต่ตรงหน้าเขาไม่มีอะไรระบุชัดเจนนอกจากเห็น  
บุรุษเพศเดินเข้าไป

“เออวะ ถ้ามีแค่นี้ก็อรวมนั้นแหละ”

เพียวตอบกลับก่อนจะก้าวเท้าเดิน แต่กลับเห็นผู้หญิงคนหนึ่งเดิน  
สวนออกมา ทั้งคู่จึงหันมองหน้ากันและพยักหน้าเข้าใจสถานการณ์ว่าที่นี่  
คือบาร์เกย์ จะมีห้องน้ำรองรับเฉพาะผู้ชายซะส่วนใหญ่ก็ไม่แปลก เพราะ  
จำนวนนักท่องเที่ยวที่เป็นผู้หญิงน้อยมาก แทบนับคนได้

การทำธุระส่วนตัวของเพียวเสร็จก่อนเพราะยอร์ชลະให้เพื่อนได้  
เข้าก่อน เพียวจึงออกมายืนพิงผนังห้องน้ำด้านนอกอร่ามสูงอย่างเมามาย  
ไม่นานยอร์ชก็เดินออกมาพร้อมกับเอื้อมมือไปรั้งต้นแขนเล็กแล้วพาเดิน  
กลับไปโต๊ะ

ทว่าโต๊ะของเขาตอนนี้กลับมีเหล่านองๆ แต่งชุดวาบหวิวโอบล้อม  
เต็มไปหมด ทั้งเขาและเพียวต่างตกใจ แต่ก็ยังเป็นเพียวที่มีสติก่อนจึงรีบเดิน  
ไปที่โต๊ะเพื่อร่วมสนุกกับทุกคน มีเพียงยอร์ชที่ยังคงยืนมองเพื่อนสนุกกัน



หัวเราะว่าวิ่งไปกับการเอาอกเอาใจของน้องๆ เหล่านั้น

“เข้า มึงมานี่ไอ้ยอร์ช!”

วีวี่ตอบโต้เรียกทันทีที่เห็นยอร์ชยืนนิ่งอยู่ตรงนั้น เขาจึงเดินแทรกตัวผ่านผู้ชายร่างบึกบึนสองคนที่ยืนขวางวีวี่เพื่อกลับไปยืนที่ของตัวเอง เขามองเพื่อนแต่ละคนทีละคนทีละเริ่มจะมีน้องๆ มาบริการกันครบทุกคน และต่างคนต่างมีใบหน้าผ่อนคลาย ยิ้มว่า แม้แต่เพื่อนในกลุ่มอย่าง ‘มาร์ติน’ ที่นับได้ว่าเย็นชาที่สุดในกลุ่มยังสนุกไปกับเขาด้วย

มือเรียวคืบนำแข็งลงแก้วนจนเต็มก่อนจะเอื้อมหยิบขวดเหล้าเพื่อนำมาเทลงแก้ว ทว่าไม่ทันได้เอียงองศาของขวดก็มีความรู้สึกว่ามีคนวางมือลงบนต้นแขนของเขา ยอร์ชรีบหันไปมองก็พบว่า เป็นน้องร่างบางที่เขาต้องการเดินอยู่บนเวทีเมื่อสักครู่ นั่นเอง คนนี้คือคนที่เดินอยู่ด้านหน้า และเป็นคนที่ยอร์ชมองบ่อยที่สุดด้วย

มือสวดยลูบจากต้นแขนจนถึงข้อมือ รีบแย่งขวดเหล้าที่ยอร์ชถือมารินลงแก้วให้

“พี่ดื่มเข้มไหมครับ”

เสียงเล็กของคนตรงหน้ากระซิบข้างไปหูอย่างแนบชิด ทำให้ยอร์ชพยักหน้าตอบแล้วเบือนหน้าหนีกวาดมองกลุ่มเพื่อนของตัวเองอีกครั้ง ตอนนี้มีใครสนใจใครเท่าไรหร่านัก ไม่มีบทสนทนากันในกลุ่มเลย แต่ละคนสนอกสนใจไปกับน้องๆ ที่ยืนข้างตัวเองกันทั้งนั้น ด้วยยอร์ชเองเริ่มรู้สึกเกร็งขึ้นมาเล็กน้อย เขาไม่รู้ว่าต้องชวนคุยเรื่องอะไรกับน้องเขาดี

“ผมเห็นนะว่าพี่มองผมตลอดตอนที่ผมเดิน”

“หืม เห็นด้วย?”

ยอร์ชรับแก้วเหล้าที่น้องเขาเพิ่งผสมเสร็จแล้วยื่นมาให้ พลางกระดกกลืนลงคอไปอีกแก้ว

พวกเขาพูดคุยกันหลากหลายเรื่องราว น้องๆ ที่นี่เอาใจลูกค้าเก่งกันทั้งนั้นคล้ายผ่านประสบการณ์พบปะผู้คนมามากจึงจับจุกถูกว่าควรพูดแบบไหนกับใครเพื่อให้ลูกค้าผ่อนคลาย ชอบใจ คาดหวังที่ปีสูงๆ ที่รวมแล้วคืน



หนึ่งก็ได้หลายบาทอยู่เหมือนกัน

จากคนที่ไม่เมาในครั้งแรก ตอนนี้ดื่มผ่านไปหลายแก้วก็ชักจะเบลอเล็กน้อย แต่ใบหน้ายังคงยิ้มบางๆ พูดคุยอย่างสนุกสนานต่อจนเขารู้สึกว่าตัวเองผ่อนคลายมากจริงๆ

“จวบเลยๆๆๆ”

เสียงดังจากอีกฝั่งหนึ่งของโต๊ะดังขึ้นจึงเรียกความสนใจของเขาในทันที เขาเห็นวีวียื่นเงินให้น้องที่ยืนอยู่ข้างมาร์ติน พร้อมกับชี้หน้าว่าแพ้พนันอะไรกันสักอย่าง วีวียื่นเช็คคำสั่งให้มาร์ตินกับน้องเขาจวบกัน ยอร์ชดีกับหัวเราะเยาะเย้ยในลำคอ เขารู้จักมาร์ตินดีว่าคนมาดแมนและเฉยชาราวกับเจ้าชายหิมะนะ ไม่มีทางจวบกับใครง่ายๆ หรือ งานนี้วีวี่เสียเงินฟรีแน่

ความคิดนี้ผ่านไปไม่ได้ไม่ถึงห้าวินาที ปรากฏว่ามาร์ตินรีบยกแก้วเหล้าขึ้นดื่มรวดเดียวจนหมดแก้วก่อนจะกระซกน้องรูปงามที่อยู่ข้างกายเข้ามาจวบ เรียวปากทั้งคู่สอดประสานกันแทบไม่เหลือช่องว่าง เล่นเอาเพื่อนทั้งโต๊ะลุกเฮกันเล็กน้อยสนุกสนาน มีเพียงยอร์ชที่รู้สึกเหมือนตัวเองจะหยุดหายใจไปชั่วขณะเมื่อมองภาพเพื่อนสนิทจวบกับผู้ชายต่อหน้าต่อตา

แต่ก็เป็นเพียงชั่วขณะเดียวเท่านั้นก่อนที่เขาจะหลุบตามองแก้วเหล้าในมือแล้วยกขึ้นจรมดื่มปากอีกครั้ง

ร่างกายที่หนักอึ้งเริ่มจะตั้งตรงไม่ไหว ยอร์ชมีจังหวะบังคับตัวเองไม่อยู่จึงเอียงไปซบร่างบางที่ยืนอยู่ด้านข้างบ้างแต่ก็ประคองตัวเองให้กลับมาตั้งตรงได้เพื่อไม่ให้รบกวนคนอื่น เขาเอาแต่สนใจการดื่มเหล้า ไม่ได้สนใจสถานการณ์บนโต๊ะสักเท่าไร หลังๆ ก็แทบจะไม่ได้คุยอะไรกับน้องร่างบางเท่าไรหรอกเพราะหูเขาเริ่มอื้อซะแล้ว

จนกระทั่งได้ยินเสียงดังของเพื่อนๆ มาอีกกระลอกเขาก็จึงผงกหัวขึ้นมามอง

“จวบเลยๆๆๆ”

ครั้งนี้เพื่อนๆ ที่มาที่ตัวเขา พร้อมกับปากขวดเหล้าที่ขึ้นมาทางเขาเช่นกัน คาดว่าน่าจะหมดแล้วมาหยุดอยู่ตรงนี้พอดี เขาจึงโดนแจ๊คพอดนี้ทั้งที่



ไม่รู้เรื่องรู้อะไรว่าเพื่อนเล่นอะไรกันอยู่ด้วยซ้ำ

“เฮ้ย กูไม่ได้แพ้นั่นอะไรสักหน่อย”

“แต่ขวดหมุนไปหยุดที่มึง พร้อมกับเงินใบสุดท้ายที่กูเตรียมมาเล่นเกมนี้”

วิวชูแบงก์สีม่วงในมือใบหนึ่งขึ้นมาก่อนจะยื่นมันให้น้องร่างบางที่อยู่ข้างกายร่างสูง ไม่ทันที่ยอร์ซจะได้คิดหาทางเลี่ยงอีกครั้ง เขากลับถูกประคองใบหน้าให้หันไปทางหนึ่งพร้อมกับรู้สึกถึงความนุ่มหยุ่นที่ริมฝีปากในทันที

เรียวกปากเล็กราวกับผู้หญิงประคองมาอย่างจบบ้าง จกจกความหวานจากโพรงปากของเขาอย่างเอาแต่ใจในจังหวะที่เนิบนาบ เชื่องช้า ทว่าแฝงความหนักแน่นและเร้าร้อนไปพร้อมกัน ส่งผลให้...

ตึกตัก ตึกตัก ตึกตัก

ยอร์ซหัวใจเต้นโครมครามอย่างที่ไม่เคยเป็นมาก่อน สัมผัสจากจูบนี้มันไม่เหมือนที่เขาเคยจูบกับผู้หญิงเลยสักนิด รู้สึกจะตุตันกว่า ลึกซึ้งกว่า เร้าร้อนกว่าจนตัวเขาแทบจะมอดไหม้อยู่ตรงนั้น

ตัดมาที่เหตุการณ์ปัจจุบันที่เขาเริ่มกลายเป็นคนวิตกกังวลเพราะเหตุการณ์นั้นนั่นเอง จูบนั้นทำให้เขารู้สึกอ่อนไหวกับผู้ชายรอบตัว แม้กระทั่งเพื่อนสนิทอย่างมาร์ตินที่ตบหัวเล่นกันได้โดยไม่คิดอะไร ตอนนี้อย่างแค่นี้เพื่อนคล่องคอตัวเขาก็สะดุ้งเฮือก เขาไม่ได้รู้สึกหวั่นไหวกับผู้ชายในลักษณะขู่ว่าแบบนั้น เพียงแต่รู้สึกว่าเมื่อได้สัมผัสกับผู้ชายด้วยกันมันไม่ตุตันเหมือนแต่ก่อน มันดูอ่อนโยนขึ้นในความรู้สึกของเขา

เป้าหมายการมองของเขาเองก็เปลี่ยนไป จากที่ชอบมองสาว ๆ ออกสะบิมตอนนั้นก็กลับมองผู้ชายด้วยกันที่มีผิวขาว ร่างบาง ใบหน้าสวยแบบนี้ซะมากกว่า

เปลี่ยนไป ยอร์ซเปลี่ยนไปจริงๆ จนตัวเขายังกลัวตัวเอง...

เขาไม่ได้คิดกับน้องที่บาร์เกย์เชิงขู่ว่าเลย ไม่ได้มีความรู้สึกโหยหาอยากเจอ หรืออยากจูบกับน้องเขาอีก เพียงแต่การจูบครั้งนั้น การได้พูดคุยสัมผัสเนื้อตัวกัน ทำให้เขารู้สึกว่าผู้ชายด้วยกันมันอ่อนโยนเหลือเกิน ขนาด



โดนเพื่อนตบหัวเขายังไม่โกรธหรือคิดเอาคืน มันเหมือนแค่โดนสะกิดที่หัว  
เพียงเล็กน้อยเท่านั้น

จนวันหนึ่งที่เขายังคงมีอาการแปลกแบบนี้ นั่น กลับพบเด็กชายคน  
หนึ่งที่อยู่จักกันมาตั้งแต่เด็ก เป็นลูกชายร้านขายหมูที่อยู่หน้าซอยนี้เอง น้อง  
มันชื่อ 'เทียน' เด็กผู้ชายที่ชอบแสบเขาเหมือนจะจับทุกครั้งที่เขาจักกัน

“อู่วว พี่ยอร์ช! กลับมาไวจ้จ คิดถึงเทียนหรือ?”

หน้าขาวใสออกแววซีเล่นตะโกนเฉยๆ ทักทายเขาอย่างเช่นทุกครั้ง แต่  
วันนี้สายตาก็พี่ยอร์ชมองเขาแปลกไปจากทุกทีเพราะร่างสูงยี่นึ่งแล้วจ้อง  
เขาตั้งแต่หัวจรดเท้า จากเท้าจรดหัว วนอยู่แบบนี้ประมาณสามรอบ

เทียนที่เพิ่งนอนแช่ในอ่างว่ายนํ้าพลาสติกด้วยกางเกงบ็อกเซอร์  
ตัวเดี๋ยวก็ก้มลงสำรวจตัวเองอย่างสงสัยว่าพี่ยอร์ชมองอะไร จากเด็กน้อย  
ที่นอนแช่นํ้าอยู่เห็นผู้เป็นพี่เดินผ่านหน้าบ้านก็ดีใจรีบหยุดตัวลุกขึ้นยืน  
โบกมือทักทาย ตอนนีเริ่มรู้สึกแปลกๆ กับสายตานั้น จึงทิ้งตัวลงนอนแช่นํ้า  
เหมือนเดิม

“พี่มองเทียนแบบนี้หมายความว่าไง?”

ทุกทีพี่ยอร์ชไม่เคยหยุดยั้งมองแบบนี้ โดยปกติพอโดนน้องแสบก็มัก  
จะหันไปพยักหน้าส่งๆ หรือบางทีไม่สนใจเขาก็จะเดินผ่านหน้าบ้านเทียน  
ไปเพื่อเข้าไปยังบ้านของตัวเอง ทว่าวันนี้เขากลับเห็นเด็กน้อยในสภาพาบ  
หิวกว่าทุกที ความคิดในหัวผลอหลุดพูดออกมาเป็นคำๆ

“หน้าสวย ผิวขาว ขาวยาว ตัวบาง...”

แม้เป็นถ้อยคำที่เบาหวิวจนเทียนไม่ได้ยิน แต่กลับทำให้ตัวเขาที่ผลอ  
พูดออกไปกลืนนํ้าลายอีกใหญ่ลจคอ...







## CHAPTER 01 LET START

### YORCH TALK

หลังตีคณະวิศวรรรมศาสตร์

ในวันที่เข้าสู่ฤดูหนาวของกรุงเทพฯ เต็มตัววันหนึ่ง นับได้ว่าเป็นฤดูกาลสั้นๆ ของที่นี่ ที่อากาศจะเย็นขึ้นไปทั้งวัน ลมเย็นพัดเอื่อยกระทบผิวกลายเป็นระยะ มีแดดอ่อนๆ จากพระอาทิตย์ส่งมาให้ความอบอุ่น นับว่าเป็นวันที่อากาศดีมาวันหนึ่งเลยทีเดียว แต่น่าเสียดาย ที่วันนี้ผมดันอารมณ์ไม่ดีเหมือนอากาศ

“พวกมึง กูเป็นคนยังไงวะ?”

ผมถามเพื่อนในกลุ่มด้วยอาการหัวฟัดหัวเหวี่ยง หลังจากทะเลาะกับแฟนสาวจนโดนบอกเลิกมา ก็ได้แต่ถามตัวเองซ้ำๆ ว่าผมไม่ดีพอหรือ? ไม่ดีตรงไหน? แต่สำหรับผมกับเธอไม่ว่าทะเลาะกันกี่ครั้งก็มักจะได้ยินคำว่าเลิกกันเสมอจนกลายเป็นเรื่องปกติสำหรับคู่เราไปแล้ว

“ทะเลาะกับหมิวหรือ?”



“อ้อ รอบนี้บอกกูไม่ค่อยมีเวลาให้ ว่ากูเปลี่ยนไปไม่เอาใจเหมือนแต่ก่อน พออธิบายไปก็บอกว่ากูก็เป็นคนแบบนี้ไงถึงได้ทะเลาะกันบ่อยๆ”

“ตอบทำประโยชน์ด้วยการบอกเลิกอีกตามเคย?”

“อืม”

ผมครางเสียงต่ำตอบรับเบาๆ ในลำคอกับสถานการณ์ที่ผมกับเพื่อนคุ่นชิน ผมกับแฟน เราะหองระแหงกันมาสักพักใหญ่แล้ว แต่ทุกครั้งเป็นผมเองที่ต้องมานั่งกังวลใจคล้ายว่าตัวเราทำผิดอะไรสักอย่างต่อเธอหรือเปล่า เราไม่ดีพอหรือเปล่า ผมไม่ได้หวังหรือยื้อหากเธอจะไปจากผม แต่ผมอยากให้เราจากลากันไปด้วยความรู้สึกดีๆ ไม่ใช่ไปโดยทิ้งความผิดพลาดทั้งหมดมาให้ผมเหมือนผมไม่ดีพอ ไม่พยายามพอที่จะคบหากัน

“มึงหล่อ มึงชืน มึงคือเสือหนุ่มแห่งวิศวะ เครื่องกลของเรา เป็นหน้าเป็นตาของคณะ เป็นเดือนคณะ โพรไฟล์ดีขนาดนี้มึงไม่มาจะมานั่งเครียดเพราะเรื่องผู้หญิงใหม่วะ ทุกวันนี้สาวแห่กันมาตอมมึงอย่างกับขี้”

หมับ

มือใหญ่ที่คุ่นเคยของ ‘มาร์ติน’ เพื่อนสนิทของผมวางทาบลงที่ต้นแขนด้านขวาคล้ายเป็นการปลอบโยน ช่วงนี้ผมหัวน้ไหวกับผู้ชายเป็นพิเศษ เมื่อโดนเพื่อนสัมผัสจิตใจก็พาลไปนึกถึงเรื่องราวที่บาร์เกย์วันนั้นซะทุกที

ผมยอมรับว่าเจอเรื่องน่าประหลาดเรื่องหนึ่ง เมื่อวันก่อนผมฝันว่าผมจับมาร์ตินกดลงบนเตียง พร้อมกับปลิ้นสวาทเพื่อนสนิทด้วยความคลุ้มคลั่ง ตื่นเข้ามาเจอคราบขาวเหนอะหนะที่เป่ากางเกงของผมมันคือเครื่องยืนยันว่าผมสามารถสำเร็จความใคร่ได้เพราะฝันว่ามีอะไรกับผู้ชายด้วยกัน

ครั้งแรกเลยที่ฝันแปลกแบบนี้ ทำให้ผมไม่ค่อยกล้าสบตามันสักเท่าไร เหมือนผมผิดที่ฝันว่าปลิ้นแบบนั้น ฟินข้ามคืนกับการปล้ำเพื่อนในฝันยันเช้า เหตุการณ์นี้ยิ่งทำให้ผมอ่อนไหวกับผู้ชายมากขึ้นไปอีกเท่าตัว ในฝันมันรู้สึกดีมาก ๆ จนผมแอบมาคิดฟุ้งซ่านกับตัวเองว่า

...ถ้าหากได้กดผู้ชายสักคนจริงๆ คงจะดี...

ก็ได้แค่คิดละนะ ผู้ชายที่ไหนมันจะมายอมให้ผมกดละ อีกอย่างกับ



มาร์ติน ผมก็ไม่ได้คิดอะไรกับมันเกินเพื่อนเลยสักนิดชอบอกไว้ก่อน ก็แค่เคยฝันเพื่อเจ้อเท่านั้นเอง

“คบกันมาเป็นปี ก็เห็นทะเลาะกันทั้งปีทั้งชาติ หรือมีงกับคบกับผู้หญิงไม่เวิร์กแล้ววะไอ้ออร์ช?”

“หมายความว่าไงวะ?”

“คบกับผู้ชายอาจจะเวิร์กกว่ามั้ง”

วู้กับเพียว และเพื่อนในกลุ่มอีกคนพากันหัวเราะเสียงดัง ทว่าผมทำได้เพียงเหยียดยิ้มไปกับความคิดของพวกเขา มันปลอบความคิดที่กลัดกลุ้มทิ้งไป ทำให้สบายขึ้น เอนหลังพิงกับต้นแขนของวู้ เพื่อนสาวประเภทสองในกลุ่มก่อนจะปิดเปลือกตาลง

กลุ่มเรามาจะชอบมานั่งเล่นที่โต๊ะหินอ่อนใต้ต้นจามจุรีที่แผ่กิ่งก้านสาขาขยายให้ร่มเงาเป็นบริเวณกว้าง ที่หลังคณะวิศวกรรมศาสตร์แห่งนี้จึงเป็นที่พักผ่อนแก่นักศึกษาในคณะมากมาย กลุ่มของผมเองก็เหมือนกัน พวกเรามาที่นั่งเล่นตรงนั้นกันตั้งแต่ปีหนึ่งจนตอนนี้ปีสามแล้วทุกอย่างยังเหมือนเดิม

“พี้ออร์ชครับ ผม...ขอไลน์พี่ได้ไหมครับ”

ในขณะที่กำลังจะเคลิ้มหลับอยู่นั้นกลับได้ยินเสียงใครสักคนเรียกชื่อผมได้ยินประโยคหลังจากนั้นไม่ถนัดนักจึงไม่สนใจที่จะลืมตาขึ้นมาดู จนกระทั่งวู้ขยับต้นแขนดันตัวผมให้นั่งตรงพร้อมกับกระซิบว่า...

“นี่ไง ลองคบตามใจดูไหมมีง เผื่อจะรุ่ง คิกๆๆๆ”

ได้ยินวู้บอกมาแบบนี้ทำให้ผมขมวดคิ้วแน่นก่อนจะลืมตามองพบน้องนักศึกษาชายหน้าตาจิ้มลิ้ม ยืนเขินบิดไปมาพลงยื่นมือถือมาให้ผม ผมใช้สายตาคมกริบของตัวเองจ้องมองดวงหน้าของน้องเขาอย่างพิจารณา เลื่อนสายตาสารวจทั่วร่างกายคร่าวๆ ไปทีหนึ่ง

“โทษทีวะน้อง มือถือพี่หาย ไว้สักพักมาขอใหม่นะ”

น้องเขาทำหน้ามู่ยแต่ก็ยังพยักหน้าให้ก่อนจะหมุนตัวเดินจากไป คือจะว่ายังไงดีละ น้องยังไม่ผ่านสเปกพี่อะครับ เอ๊ะ! เดียวก่อน ผมตั้งสเปกผู้ชายในอุดมคติของตัวเองขึ้นมาตั้งแต่เมื่อไหร่กัน



“หล่อร้ายฉิบหาย มึงปฏิเสธทั้งที่มองน้องเขาด้วยตาเป็นประกาย ปากก็ยิ้มหวานแบบนั้นได้ไงวะ สงสารน้องมัน”

“เออ น้องเขาน่ารักคืออกมึง นี่ถ้ากูไม่เป็นตุ๊ดกูก็ชอบ”

มันเป็นแบบนี้ทุกครั้งเมื่อมีใครสักคนมาขอเบอร์ ซอไลน์ผม พวกมันจะรวมหัวกันมาบนที่หลังว่าทำไมผมถึงปฏิเสธ บอกตามตรงว่าเพื่อนของผมไม่ชอบหมีว ผมรู้หลายครั้งที่ผมได้ยินเพื่อนพูดรอกหนูผมตลอดให้เลิกเถอะ เพราะผมเห็นบ่อยมากแล้ว แต่เป็นผมเองที่ไม่ยอมเลิก เพราะผมยังรู้สึกว่าคุณยังดีไม่สุด ผมยังมีสิ่งดีๆ มากมายจะมอบให้เธออยู่

“เดี๋ยวนะ พวกมึงสังเกตไหมว่าช่วงหลังๆ มานี้ไอ้ยอริชมันเริ่มมีหนุมน้อยเข้ามาจับ เมื่อก่อนไม่มีนะมึง”

เพียว เพื่อนผู้หญิงที่ตัวเล็กกระทัดรัดตบโตะพร้อมพูดประโยคชวนคิดนี้ขึ้นมา พาให้เพื่อนที่เหลือหันขวับมามองผมเป็นตาเดียว จะว่าไปก็จริงอย่างมันว่า หลังๆ มานี้ก็เป็นแบบนี้จริงๆ

“ไม่ใช่มีคนโพสต์รูปมึงลงเว็บเกย์เหวอวะ คนส่วนมากคิดว่ามึงไม่มีแฟนนะเว้ย มึงกับหมีวก็ไม่ได้เปิดเผย หล่อๆ แบบนี้ไม่ควงสาวที่ไหนเลยเขาอาจจะคิดว่ามึงเป็นเกย์ก็ได้”

“นี่เป็นโอกาสที่ดีเลยมึง มึงจะได้ควบสองทาง”

ผมส่ายหัวให้กับความไร้สาระของพวกมัน ก่อนจะหยิบกระเป๋าสะพายข้างของตัวเองขึ้นพาดบ่า

“บายนี้มีเรียนอะไรวะ”

ผมถามออกไปพลางหยัดตัวลูกชิ้นยื่นเต็มความสูง จัดปากเสื้อซิปสีน้ำเงินเข้มให้เข้าที่ ก่อนจะยกแขนสองข้างขึ้นบิดขี้เกียจไปมารอคำตอบจากเพื่อน

“พลศาสตร์”

“วันนี้กูโดนนะ เจอกันพรุ่งนี้”

แค่ได้ยินชื่อวิชาก็เอียนจะแะอยู่แล้ว ผมจึงตัดสินใจว่าจะกลับบ้านทันทีเพราะอยากกลับไปนอนต่อสักงีบ เมื่อคืนเล่นเกมจนเกือบเช้า ทำให้



ตอนนี้อาการง่วงซึมยังคงเผยให้เห็น อากาศเย็นสบายอย่างเช่นวันนี้มันช่างเหมาะสมกับการนอนงีบๆ อยู่บนเตียงที่สุดแล้ว

การเดินทางกลับบ้านของคนสมณะอย่างผมที่ไม่ได้จ่ำรอยอะไรเลย นั่นคือการนั่งรถเวียนของมหา'ลัยออกมาด้านหน้า แล้วเดินเท้าไปยังป้ายรถเมล์เพื่อรอรถสายที่วิ่งผ่านซอยหน้าบ้าน ระยะทางระหว่างบ้านกับมหา'ลัยไม่ได้ไกลมากนัก นั่งรถเมล์ไม่ถึงครึ่งชั่วโมงก็ถึงหากรถไฟไม่ติดบรรลัยเหมือนช่วงเย็นๆ นะนะ

เมื่อถึงป้ายรถเมล์ปลายทางซึ่งก็คือหน้าซอยทางเข้าหมู่บ้านของผมที่ติดกับถนนใหญ่ ผมจึงกดกริ่งเพื่อลง พร้อมหยิบกระเป๋าของตัวเองขึ้นพาดบ่าก่อนที่จะสวมเท้าย่ำเดินกลับบ้าน ทว่าเมื่อผ่านหน้าบ้านหลังแรกที่อยู่หน้าซอย เหตุการณ์เช่นทุกวันนี้ก็เกิดขึ้น

“อู่วว!!! พี่ออร์ซกลับไวจัง ปกติวันพุธพี่กลับค่านี้?”

“อืม”

ผมพยักหน้าตอบส่งๆ สั้นๆ ให้มันอย่างที่เคยทำประจำกับเด็กคนนี่ที่มักจะตะโกนทักผมทุกครั้งที่เราเจอกัน ไม่รู้จะเสียงดังไปถึงไหน และเป็นแบบนี้มาหลายปีแล้วด้วย นื่องมันชื่อ ‘เทียน’ บ้านขายเนื้อหมูต่างๆ ที่มีทั้งสันนอกสันใน คอหมู หมูสับ ซีโครงหมู เครื่องใน อะไรก็มีหมด โดยตั้งเป็นตู้กระจกขายที่หน้าบ้าน ถือว่าเป็นร้านที่สะอาด แม่ผมจึงเลือกซื้อเนื้อหมูของที่นี่เพื่อนำไปทำอาหารขายทุกวัน อีกอย่างแม่ผมกับแม่นองมันก็รู้จักมักจี่กันเป็นอย่างดีเพราะเมื่อก่อนเล่นไพ่วงเดียวกัน

สองเท้ายังคงมุ่งหน้าเดินตรงกลับบ้านโดยไม่สนใจอะไรอีก ในใจตอนนี้สิ่งที่ต้องการที่สุดคือการได้ปลดเสื้อผ้าออกเหลือเพียงกางเกงบ็อกเซอร์ตัวบางแล้วทิ้งตัวลงบนเตียงนุ่มเท่านั้น แต่เมื่อก้าวเท้าเข้าบ้านผมถึงกับถอนหายใจเฮือกใหญ่เพราะมีลูกค้าอยู่เต็มร้าน บ้านของผมขายอาหารตามสั่ง แม่กับพ่อช่วยกันขายแบบนี้มาหลายปีแล้ว แต่เมื่อเดือนก่อนร้านอาหารอีกร้านในซอยปิดตัวลง ลูกค้าเลยแห่กันมาที่ร้านเราร้านเดียว ทำให้มีลูกค้าสัญจรหมุนเวียนตลอดทั้งวันไม่ขาดสาย



“เฮ้อ กลับใจจังลูก เก็บโต๊ะให้แม่หน่อย”

“อืม วันนี้ขายดีไหมล่ะแม่”

ผมถามพลางวางกระเป๋าปลง เอี้ยวตัวหันไปล้างไม้ล้างมือเตรียมตัวช่วยเป็นลูกมือของแม่อีกคน

“ก็ขายดีมาพักใหญ่แล้วไง ดีๆ จะได้มีค่าเทอมให้เรา”

ค่าเทอมผมบอกตามตรงว่าค่อนข้างสูง หลักสามสี่หมื่นบาทแหละ ดีที่ผมไม่ใช่คนฟุ่มเฟือยอะไรจึงไม่รบกวนพ่อแม่มากนัก ผมยื่นมือที่เปียกไปเช็ดกับผ้าเช็ดมือจนแห้งก่อนจะเดินมาเก็บจานที่ลูกค้ากินเสร็จตามโต๊ะ แล้วเทเศษอาหารลงในถังที่แม่เตรียมไว้ วางจานลงในอ่างล้างจาน เดินกลับไปเช็ดโต๊ะให้สะอาดเพื่อรองรับลูกค้าใหม่ที่ยื่นรออยู่หน้าร้าน

“มาตั้งหลายครั้งไม่เคยเจอลูกชายบ้าเลย ดูขยันนะคะ”

สาววัยกลางคนซ้อนตามองผมอย่างมีเลศนัย ผมเลยหันไปส่งยิ้มให้พร้อมกับผงกหัวหนึ่งทีแล้วหันกลับมาช่วยแม่รับออเดอร์ต่อ ส่วนพ่อก็เอี้ยวตัวไปล้างจานที่ผมเพิ่งเก็บมา

“โอ้ยยย ลูกบ้าก็ขยันแบบนี้แหละ”

“ทั้งหล่อทั้งเป็นเด็กดี แบบนี้หวักะไคคงไม่แห้ง”

“ใช่ๆ ลูกค้าสาวๆ ที่มาก็เพราะอยากมาเจอเจ้าออร์ชี่นี่แหละ บ้ารู้ ยิ่งวันหยุดเขานะมีสาวๆ มาเต็มร้าน สงสัยมาจองให้ลูกบ้าไปเสิร์ฟ”

“แล้วน้องเขาหยุดอยู่บ้านวันไหนล่ะคะ”

“ศุกร์กับเสาร์สองวันจ้า”

บทสนทนาที่แว่วเข้ามาผมไม่ได้ดึงความสนใจของผมไปจากการรับออเดอร์ของลูกค้าคนอื่นแม้แต่น้อย ผมชินแล้ว ชินกับความหล่อเหลาของตัวเองแบบไม่ถ่อมตัวเลย ก็รู้ว่าหล่อแหละ เพราะมีคนมาโปรยเสน่ห์ให้ผมทุกวัน ชะจนผมชักจะแยกไม่ออกแล้วว่าใครแซวผมเพราะชอบจริงๆ หรือแซวเล่นๆ เอาสนุกสนาน ผมเคยถามพ่อกับแม่นะว่าทำไมผมถึงเกิดมาหล่อขนาดนี้ ได้ส่วนที่ดีของพ่อกับแม่มาหมดเลย โคร่งหน้าคม ผิวขาว ตาสองชั้น จมูกโด่ง ปากเรียวเล็ก รูปร่างสูงโปร่ง แต่คำตอบที่ผมได้จากพ่อคือ



...ตอนทำพ่อดีพิถันตั้งใจมาก ๆ ลูกเลยออกมาตี คำพูดที่เล่นที่จริงของพ่อที่ผมไม่ได้ใส่ใจมากนัก...

...เรื่องแบบนั้น ใครๆ เขาก็ตั้งใจทำไม่ใช่หรือไง...

“อ้าว หมูสับจะหมดแล้ว ยอร์ชไปซื้อมาเพิ่มสักครึ่งโลไปเดี๋ยวไม่พอขาย”

พอยื่นเงินมาให้ผม ผมจึงรีบคว้ามากีบไว้แล้วเดินไปหน้าบ้าน ยกขาขึ้นคร่อมรถมอเตอร์ไซด์ก่อนจะสตาร์ททันที จากที่เห็นหมูสับที่เหลืออยู่ก็คงไม่พอทำอาหารจริงๆ เมื่อก็มีลูกค้าสั่งผัดกะเพราหมูสับสี่กล่องด้วยมือขวา ออกแรงบิดคันเร่งมุ่งหน้าไปยังร้านขายหมูหน้าซอยเจ้าประจำ

ขณะที่ผมชะลอความเร็วของรถเมื่อใกล้จะถึงนั้น สายตาก็เหลือบไปเห็นว่าใครบางคนกำลังชะเง้อมองผมอยู่ที่หน้าร้านก่อนแล้ว และทันทีที่ผมจอดรถ ยังไม่ทันได้อ้าปากสั่งของกลับมีเสียงที่คุ้นเคยพูดแทรกขึ้นมาซะก่อน

“ลืมใจไว้ที่เทียนหรือถึงได้กลับมาเอา?”

“เอ่อ”

“จะเอาใจหรือเอาเทียนดี”

ร่างบางบิดไปมา ไบหน้าขาวใสเริ่มขับสีแดงเล็กน้อยโดยเฉพาะไบหูที่เปลี่ยนเป็นสีแดงโดดเด่น เดียวก่อนนะ คือมึงซงเองเงินเองแบบนี้ก็ได้หรือ?

“เอาหมูสับให้พี่ครึ่งโล”

ผมพูดตัดบท สายตาเหลือบไปเห็นบ้าทิพย์ แม่เจ้าเทียนนั่งส่ายหน้ามองลูกชายอย่างเอือมระอา อย่างที่ผมบอกแหละว่ามันเป็นของมันแบบนี้มาตั้งนานแล้ว ชอบพูดเล่นไปเรื่อย บางทีแซวเสียงดังต่อหน้าลูกค้าคนอื่นก็ทำเอาผมอายได้เหมือนกัน เห็นมันตัวเล็กแบบนี้ แต่ชอบพูดเสียงดังอย่างกับกินโทรโข่งเป็นอาหาร

“คนอื่นเทียนขายเจ็ดสิบ แต่พี่ยอร์ชเทียนไม่คิดเงิน”

“ทำไม?”

“หล่อกินฟรี หนูดีครึ่งราคา”

“เอาไปๆ พี่รับ กลับซ้ำเดี๋ยวแม่บ่น”



แบงก็สีแดงถูกยื่นไปให้ห้องมันก่อนที่ผมจะรับหม้อลับที่ใส่ถุงเรียบร้อย  
มาห้อยที่แฮนด์รถด้านซ้ายพลางถอนหายใจ ดูดูความอ้ออ้อของเด็กคนนี้  
เถอะ มาซื้อหม้อแต่ละครั้งไม่เคยจะได้กลับบ้านเร็ว มาติดแหง็กกับลีลาของ  
มันนี่แหละ

“พี่รีบแต่เทียนไม่รีบ เรื่องของเราค่อยๆ เป็นค่อยๆ ไปก็ได้ครับ เทียน  
ยังเด็กอยู่เลย”

เทียนนับเหรียญเพื่อมาทอนอย่างอ้อยอิ่ง โบริหน้าสดใสของมันยังคง  
ยิ้มไม่หุบ ก็เหมือนทุกครั้งที่เจอกันห้องมันก็จะเป็นแบบนี้ ทว่าเพียงชั่วพริบ  
ตาโบริหน้าหวานกลับขมวดคิ้วเป็นปมก่อนจะหันไปหาผู้เป็นแม่ที่นั่งดูทีวีอยู่  
ด้านใน

“แม่ เหรียญไม่พอ ขาดห้าบาท”

“อ้อ เมื่อกี้มีเด็กมาแลกเหรียญไปหมดเลย”

เห็นบ้าทิพย์หยัดตัวลุกขึ้นเหมือนจะเดินเข้าไปในบ้านเพื่อหาเงินมา  
ทอน ผมจึงปรามเอาไว้ก่อน

“นั่นไม่เป็นไร เดี่ยวพุงนี้ค่อยมาเอา”

“เอาเทียนหรือ?”

“เอาเงินทอน!”

ด้วยความรีบผมจึงผลอตะคอกกลับน้องมันไปอย่างลึมตัว ทว่าไม่  
ถึงหนึ่งวินาทีให้หลังกลับมีเสียงที่ดังกว่าตอบกลับมาทันควัน

“ห้ามขึ้นเสียงกับเมียนะ!”

ร่างกายผมชะงักก็กึก เหลือบตามองคนตัวเล็กยื่นเท้าเอวมองผมด้วย  
หน้าตาเอาเรื่อง เอ่อ...ผมควรทำตัวยังไงดี แล้วทำไมผมต้องตกใจเหมือนคนกลัว  
น้องมันจริงๆ ด้วยวะ ไม่ได้เป็นเมียจริงๆ สักหน่อย

“ไปนะ”

ผมยกมือขึ้นเกาหัวแก้แค้นพร้อมกับบอกลาเจ้าเทียน เมื่อสตาร์ทรถ  
ได้ก็บิดคันเร่งกลับบ้านอย่างไม่คิดชีวิต รู้แค่ว่าต้องไปให้ห่างจากมันโดยเร็ว  
ที่สุด ที่จริงผมพูดไม่ได้เต็มปากหรอกว่าชินกับความบ้ำๆ บอๆ ของเจ้าเทียน





มัน คือชินกับการที่มันชอบพุดติดเดินไปเรื่อยเสมอ ทุกครั้งที่เจอกันมันต้อง ตะโกนทักผมเสียๆ หายๆ แต่พอโดนมันรูกหนักเข้ากลับเป็นผมเองที่เขินอาย บางครั้งถึงกับทำตัวไม่ถูกอย่างเช่นเหตุการณ์เมื่อคุณเป็นต้น

ก็มันน่าตกใจไหมล่ะ ตะโกนเสียงดังอย่างกับผิวเมียทะเลาะกันจริงๆ อย่างนั้นแหละ

เด็กแวร มาพุดจาลามปามแบบนี้ผมเสียหายนะ

“อะพ่อ หมอหลับ เงินทอนค่อยไปทวงเอาพุงนี่นะ บ้าทิพย์ไม่มีเหรียญ”

“อือ แล้วทำไมหน้าบุดแบบนี้ล่ะ”

“ไอ้เทียนแซวอีกแล้ว นับวันยิ่งเอาใหญ่เลยพ่อ”

เรื่องนี้เราต่างรู้ดี ครอบครัวยุคนี้ ครอบครัวยุคนี้ รู้ดีว่าเกิดอะไรขึ้น ในช่วงหลายปีที่ผ่านมา แต่ไม่มีใครห้ามความอ้อร้อของมันได้สักคน ผมเลยถูกมันแทะเล็ดเรื่อย ๆ ถ้ามันเป็นปลา มันคงตอดร่างกายผมจนผิวหนึ่ง ลีกร่อนหมดแล้ว

ผมอยู่ช่วยเก็บโต๊ะครู่หนึ่งจนลูกค้าหน้าร้านชาลงจึงขอตัวไปพักข้างบน ทันทีที่เปิดประตูห้องนอน เปิดแอร์ หันมาเจอเตียงนุ่มที่คุ้นเคยหนึ่งตากี้ เทบจะปิดลงทั้งอย่างนั้น ทว่าก็ยังฝันถอดเสื้อช้อบวิศวะ สีน้ำเงินเข้มของตัวเองพาดไว้บนเก้าอี้ ถอดเสื้อยืดสีดำตัวบางที่สวมทับไว้ด้านใน ถอดกางเกงยีนสีเข้ม โยนเสื้อผ้าลงตะกร้าเสริจสรรพ ร่างสูงโปร่งของผมจึงเหลือเพียงกางเกงบ็อกเซอร์เก่าๆ ที่สวมอยู่เพียงตัวเดียว

แผ่นหลังเอนลงบนที่นอนนุ่ม จัดท่าทางในการนอนให้เป็นท่าที่สบายสำหรับผม ใช้เวลาเพียงไม่กี่นาทีก็อดใจความง่วงก็ครอบงำอย่างรวดเร็วส่งผมเข้าสู่ห้วงนิทรานี้ที่สุด

แล้วช่วงนี้นับว่าเป็นช่วงจิตอ่อนไหวหรืออะไรสักอย่างของผม รู้สึกว่าตัวเองจะฝันอยู่บ่อยๆ

อย่างเช่นตอนนี้ก็น่าประหลาดเมื่อภาพฝันในหัวตัดเข้ามาตอนที่ผมกำลังมีอะไรกับใครสักคนในห้องของผม บนเตียงที่ผมกำลังนอน คนที่อยู่ใต้ร่างของผมสิ้นสะท้านไปตามแรงที่ผมกระแทกกระทั้นส่งตัวตนของตัวเอง



เข้าไปในร่างกายคนตรงหน้า ทว่าผมกลับไม่รู้ว่าเป็นใคร ที่ตามีผ้าสีแดงคาด  
เอาไว้ ผ้านวมผืนหนาคลุมตัวจนมิดรวมถึงปิดหน้าอีกครึ่งหนึ่งเอาไว้ด้วย

กิจกรรมภายใต้ผ้าห่มของเรามีดีมาก แต่ก็เฝ้าใจผมมาก ในความ  
ฝันผมจับขาเรียวข้างหนึ่งพาดบนบ่า เอวสอบโถมแรงเข้าออกช่องทางคับ  
แคบไม่หยุดหย่อน คล้ายตัวเองต้องมนตร์สะกดให้หยุดการกระทำอันแสน  
วาบหวนนี้ไม่ได้ และเพราะการเคลื่อนไหวของเรากะเพื่อเป็นจังหวะจึง  
ทำให้ผ้าห่มเริ่มหลุดลุ่ยลง เผยแสงสว่างจากภายนอกเข้ามา ผมจึงไปยัง  
คนใต้ร่างด้วยหัวใจเบิกบาน ลึนๆเมื่อผ้าห่มหลุดลงจากร่างกายสองเรา  
แล้ว ผู้โชคดีคนนี้จะใคร

ทว่ามือเล็กของคนเบื้องล่างกลับดึงผ้าห่มขึ้นมาคลุมใหม่ ให้เรา  
ดำเนินกิจกรรมแสนระทึกกันต่อท่ามกลางความมืดมิดใต้ผ้าห่ม ซึ่งผมเองก็  
ยินดีทำต่ออย่างไม่เกียจฉอน เคลิบเคลิ้มไปกับความคับแน่น เสียงหวานร้อง  
ครางกระตุกเป็นช่วงๆ อย่างน่าหลงใหล

ริมฝีปากของผมบดจูบเคล้าคลึงคนตรงหน้าอย่างคุดัน ก่อนจะโล่งลง  
มาที่โอบุ สันกราม ซอกคออุ่น เรียวลั่นตัวดีดหยอกล้อผิวกายมาจนถึงหน้าอก  
ที่ผมรู้สึกว่าจะโรมันแปลกไปสักอย่าง มันมีอะไรบางอย่างไม่ถูกต้อง ผมหยุด  
ตัวขึ้นมาเล็กน้อยพลางยกมือขึ้นลูบหน้าอกแบนเรียบตรงหน้าด้วยความ  
สงสัย ความรู้สึกในใจวูบไหวประหลาด

ผะ ผู้ชายเหรหะ...

สมองสั่งร่างกายให้หยุดการกระทำลงในทันที สองมือรีบกะชาก  
ผ้าห่มที่คลุมร่างสองเราออกจนพบว่าคนที่นอนเปลือยเปล่าใต้ร่างของผม  
คือ...

‘อย่าหยุดสิพี่ยอร์ช เข้ามาๆ’

‘เทียน!!!’

ใบหน้าหวานตึงผ้าคาดตาสีแดงร้อนแรงออก ปรี๊ดตามองผมด้วยความ  
ปรารถนาที่ลึกซึ้งจนสัมผัสได้ เหงื่อตามไรผมก่อดตัวขึ้นจนขึ้น ดวงหน้า  
ขาวช้ำสีชมพูระเรื่อ námอง ริมฝีปากบางเผยอหอบหายใจเล็กน้อย



ในฝันผมก็ยังคงนั่งค้างมองน้องมันอยู่อย่างนั้น อาจเพราะตะลึงงันกับสิ่งที่เห็นตรงหน้า นอกจากหน้าตาอ้อร้อของมันผมก็ไม่เคยจินตนาการว่าจะได้เห็นเทียนในบทบาทอื่นเลย คนตัวเล็กเอื้อมมือมารั้งสะโพกของผมเข้าหาตัวแต่ผมไม่ขยับ ยังคงจ้องมองนิ่งอยู่ที่เดิมจนร่างบางหยัดตัวลุกพร้อมกับผลึกผมให้หงายหลัง รู้ตัวอีกที่ร่างเล็กก็ป็นขึ้นมาอยู่บนตัวผมด้วยรอยยิ้มชั่วร้าย

“อย่า!”

เฮือก! ผมผวาตื่นจากความฝันร้ายที่เพิ่งเกิด ยกมือขึ้นทาบอกเมื่อรู้สึกหัวใจตัวเองเต้นแรงเป็นบ้า ทุกอย่างทำไมมันเหมือนจริงขนาดนั้นวะ ขนาดตรงนั้นของตัวเองผมยังรู้สึกว่ามันอุ่นๆ อยู่เลย

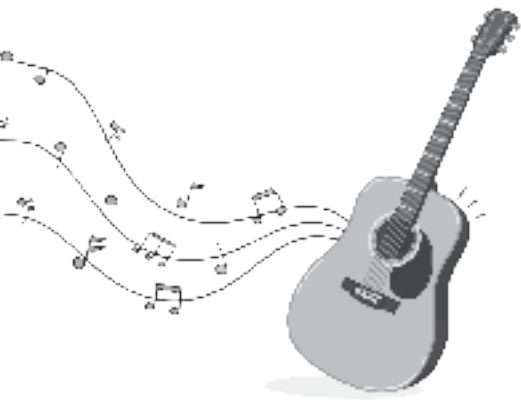
หอบหายใจไม่ก็ที่ผมก็ลุกขึ้นนั่ง เมื่อก้มลงมองความอุ่นวาบกลางกายก็พาผมผงะตกลใจอีกรอบ!

“เขี่ยเขี่ย เสียน้ำโดยใช่เหตุเลยกู!”

ที่เป้ากางเกงเปียกชื้นเป็นวงกว้างหลังจากปลดปล่อยออกมาตอนไหนก็ไม่รู้ ช่วงนี้ผมฝันอะไรลามกอยู่บ่อยๆ แหละ แต่มันไม่ควรจะฝันว่ากำลังจ้ำจี้อยู่กับน้องมันไหมล่ะ คนอื่นมีตั้งเยอะเยอะ ฝันถึงคนที่ผมไม่รู้จักก็ได้ สาวๆ ที่ไหนก็ได้ สองมือยกขึ้นขยี้หัวตัวเองอย่างหงุดหงิดก่อนจะตัดสินใจลุกไปเข้าห้องน้ำเพื่อทำความสะอาดช่วงล่างของตัวเอง

ความรู้สึกตอนนี้ขอบอกตามตรงเลยว่า เสียดายน้ำ!!!





## CHAPTER 02 REMEMBRANCE

วันศุกร์ของผมก็คือวันสุขดี ๆ นี่เอง สัปดาห์หนึ่งมีเจ็ดวัน ผมจะได้หยุดสองวันคือวันศุกร์และวันเสาร์ แต่ถ้ามีงานค้างก็ไม่ได้หยุดหรอก ต้องนัดกับเพื่อนเพื่อสุมหัวทำงานให้เสร็จ ส่วนมากจะไปบ้านมาริตินเพราะบ้านมันไม่ค่อยมีคนอยู่ จะเสียงดังหรือทำอะไรจะทำได้ไม่ต้องมานั่งเกรงใจผู้ใหญ่เหมือนบ้านเพื่อนคนอื่น

แต่วันนี้มันคือวันสุขของแท้ เพราะผมไม่มีงานอะไรที่ค้างค้างสักอย่างเดียว สามารถเล่นเกมจนถึงเช้าได้อย่างสบายใจในคืนวันหยุดที่สบดี ตื่นมากก็บ่ายกว่าของวันศุกร์แล้ว

หลังจากลืมตาตื่นผมก็ยังงงนอนงองแง อยู่บนเตียงต่ออีกสักหลายนาที่ ก่อนจะใช้ศอกดันกับที่นอนเพื่อพยุงตัวเองให้ลุกขึ้นนั่ง สองแขนชูขึ้นบิดชี้ไปทางซ้ายที่ขาวยที่จนกระตุกลั่นก็อบเก็บจึงรู้สึกสบายตัวขึ้น แล้วจึงเอี้ยวตัวลงจากเตียงทาบฝ่าเท้าลงบนพื้น เมื่อลุกขึ้นยืนเต็มความสูงก็คว้าผ้าเช็ดตัวมาพาดที่บ่า มาดหมายจะพาดตัวเองไปชำระล้างร่างกาย

ทันทีที่เปิดประตูห้องนอนเพื่อเดินมายังห้องน้ำกลับได้ยินเสียงพูด



คุยของผู้คนมากมายที่ด้านล่าง เสียงเครื่องดูดควันที่อยู่เหนือเตาแก๊ส เสียง ตะหลิวกับกระทะกระทบกัน มันเป็นเสียงที่ผมเคยชินมาหลายปีตั้งแต่บ้านเราเปิดร้านอาหารตามสั่ง ที่บ้านก็จะไร้ซึ่งความเงียบ สำหรับผมที่เงียบที่สุดคงจะเป็นห้องนอนของตัวเอง

ร่างกายสูงชะลูดของผมเบียดโขกไปด้วยหยาดน้ำที่เกาะพราวไปทั่ว ร่างผมจึงคว้าผ้าเช็ดตัวมาเช็ดไปตามร่างกายที่ละส่วนจนแห้งหลังจากอาบน้ำ อาบท่าจนสะอาดทุกซอกทุกมุมแล้ว ต่อมาคือการแต่งตัวที่เวลาอยู่บ้านผมก็จะใส่แค่เสื้อยืด กางเกงบอกลหรือกางเกงสามส่วนแบบสบายๆ

สองเท้ายาเดินลงไปชั้นล่างที่บ้านเราเปิดเป็นร้านอาหารตามสั่งเพื่อช่วยพ่อกับแม่ทำงาน และทันทีที่ผมปรากฏตัว ผู้เป็นแม่ก็ตะโกนขึ้น

“อ้าว นั่นไง สูดหล่อมาแล้ว!”

ผมผงะเล็กลงก่อนจะกวาดตามองไปทั่วร้าน เห็นสาว ๆ ออฟฟิศหลายคนกำลังส่งสายตาเป็นประกายมาให้ ผมเลยยกยิ้มมุมปากไปรอยเล่นๆ ไปทั่ว ในวันที่ผมหยุดจะมีลูกค้าที่เป็นผู้หญิงมากเป็นพิเศษ แม่ผมก็คอยดันผมเป็นจุดขายซะงั้น อวยลูกชายเหลือเกิน แต่ก็อย่างว่าล่ะนะ ผมก็หล่อจริงๆ

“พอไปเต็ดใบกะเพราเถอะ เดี่ยวผมช่วยแม่เอง”

“เออๆ जानต่อไปเป็นผัดกะเพราทะเลพิเศษกับ ไม่เผ็ด ใส่ข้าวโพดอ่อนกับเห็ดด้วย ไม่ใส่กระเทียม รสหวานหน่อย ทอดไข่ดาวด้วย เอาไข่ดาวกรอบๆ ไม่อมน้ำมัน”

โอ้ยยย ไม่ต้องแตก!!!

ทั้งพ่อและผมมองหน้ากันแล้วถอนหายใจออกมา วันๆ หนึ่งจะมีลูกค้าประเภทนี้ไม่มากนักหรอก แต่ทุกครั้งที่มากินก็จะเยอะสิ่งแบบนี้ เปลี่ยนเมนูไปเรื่อยๆ จนกลายเป็นเมนูเรื่องมากทุกครั้งไป ผมกับพ่อก็มักจะแอบไม่ชอบใจกับอะไรแบบนี้เสมอ มีแต่แม่ที่เป็นคนทำแท้ๆ แต่ไม่บริภาษบ่นสักคำ เพียงแค่บอกผมกับพ่อในประโยคเดิมๆ ว่า ‘คนเรามันอยากกินไม่เหมือนกัน’ บางครั้งผมหมั่นไส้เลยคิดเมนูเรื่องมากนี้แพงๆ หน่อย หกสิบบาท แปดสิบบาทบ้าง ผลปรากฏว่าครั้งต่อมาก็ยังสั่งเมนูเรื่องมากอยู่เหมือนเดิม



เวลาล่วงเลยไปกว่าสามชั่วโมงกว่าที่ลูกค้าจะซา กว่าผมจะเก็บโต๊ะ และล้างจานจนหมด เหลือบมองนาฬิกาก็ห้าโมงกว่าแล้ว เมื่อไม่มีลูกค้าผมกับพ่อก็จะมานั่งดูทีวีกัน ส่วนแม่จะเช็คของที่เหลือพร้อมกับนับเงินที่ขายได้ตลอดวัน ทว่าได้นั่งพักไปได้ไม่ถึงครึ่งชั่วโมงเสียงที่คุ้นเคยก็ดังขึ้นที่หน้าร้าน ผมไม่เห็นไปมองยังรู้เลยว่าใคร

“ป้าพิมครับ สั่งข้าวหอยครำบบบ”

เทียนตะโกนเรียกแม่ของผม ลากเสียงยาวอย่างคนอารมณ์ดี

“เทียนเอาไรลูก”

“แม่ให้มาสั่งยำอุ่นเส้นกับผัดผักรวมเหมือนเดิม ส่วนวันนี้เทียนเอา...”

เพราะเสียงของเทียนขาดหวังไปทั้งที่ยังพูดไม่จบประโยค ทำให้ผมหันไปมองอย่างเล็งไม่ได้คิดว่ากลับเห็นน้องมันมองมาที่ผมอยู่ก่อนแล้ว เมื่อเห็นผมหันไปมันเหยียดยิ้มกว้างจนเห็นฟันขาว ผมเลยถลึงตาใส่ไปที่หนึ่ง

“เทียนเอาข้าวไข่เจียวหมูสับกับต้มยำหมูน้ำข้นครับ ของเทียนกินนี่นะ ของแม่ห่อกลับครับป้าพิม”

เทียนมันเป็นเด็กชน ในซอยนี้มีเด็กหลายคนนะ แต่ผมรู้จักมันอยู่คนเดียว อาจเพราะบ้านเราสนิทกันมากกว่าบ้านอื่น ลูกๆ เล่นด้วยกันตั้งแต่เด็ก

ผมมองเด็กใส่ชุดมัธยมปลายเดินเข้ามาในส่วนที่แม่ผมทำอาหาร มันตอกไข่ใส่ถ้วย ตักหมูสับลงไป หั่นหอมใหญ่เป็นชิ้นเล็กๆ ก่อนจะนำไปผสมในถ้วยแล้วตีไข่จนเกิดเสียง คือมันมากที่ทีก็จะช่วยแม่ผมทำอาหารที่มันสั่งเสมอแหละ แต่เมื่อที่ผมเห็นแม่นั่งนับเงินค้างไว้อยู่เลยลุกขึ้นไปช่วย

“แม่ไปพักเถอะ ผมทำเอง”

“เอางั้นหรอ? จะทำอร่อยไหมละเรานะ”

“ป้าพิมๆ ให้พี่ออร์ชทำก็ได้ครับ เทียนอยากเห็น”

ไอ้เด็กนี่ก็ตีจ่าจนออกนอกหน้าซะจริงๆ

“ผมกับแม่ก็ทำกับข้าวแทบจะรสเดียวกัน เชื้อมือผมเถอะ”

แม่พยักหน้าก่อนจะเดินกลับเข้าไปนั่งนับเงินเหมือนเดิม ผมจัดการ



ต้มน้ำเพื่อจะทำต้มยำ ส่วนอีกเตาหนึ่งเทน้ำมันลงกระทะเพื่อเตรียมทอดไข่เจียวหมูสับ ที่จริงผมทำกับข้าวไม่เลวเลยนะ เพราะช่วยแม่ทำบ่อยเลยทำกินเองได้สบาย หลังๆ ถ้าว่างก็จะทำกับข้าวเย็นเอง ทำกินกันทั้งครอบครัวและเมื่อฝึกฝนบ่อยเข้าก็กลายเป็นว่าผมกับแม่รสมือเราไม่ห่างชั้นกันเท่าไรหรอก นี่ถ้าเรียนจบไม่มีงานทำผมจะมาขายอาหารตามสั่งกับแม่แน่แหละ

ขณะที่ผมกำลัง่วนอยู่กับการพลิกไข่เจียวและปรุงรสต้มยำอยู่นั้น ก็สัมผัสได้ว่ามีสายตาคู่หนึ่งจับจ้องผมจากด้านข้าง พอเหลียวตาไปมองก็เห็นเทียนยืนกอดอกพิงอ่างล้างจานมองผมอยู่

“ยืนมองอะไร ตักข้าวลีไซจะเสร็จแล้ว”

“ยืนมองน้อคุณ”

มันพูดจบทักขบแหม่มริมฝีปากกลางของตัวเองอย่างยั่วยวน สายตาเป็นประกาย รอยยิ้มเจ้าเล่ห์แบบนี้เหมือนเคยเห็นที่ไหนมาก่อน...

เคิ่ง

“อ้อยร้อน! ชู้ตตตต”

เสียงฝ่าหม้อหุงข้าวสแตนเลสหล่นลงบนโต๊ะเสียงดังทำให้ผมตกใจ รีบหันไปมอง หน้าหวานบิดเบี้ยวพลางยกข้อมือตัวเองขึ้นมาเป่าอย่างเอาเป็นเอาตาย ผมหรีแก๊สแล้วเดินเข้าไปหา คว่าแขนเล็กของมันมาถูรอยแดงตรงข้อมือที่เกิดจากการสัมผัสโลหะที่ร้อนจัด นี่มันคงจับทัพพิตักข้าวแล้วข้อมือดันไปโดนขอบหม้อไซ้ใหม่เนี่ย

“โง่ ไปนั่งไปเดี่ยวพี่ทำให้ออง”

“ด่าเมียโง่แบบนี้ระวังจะไม่เจริญนะ!”

รู้สึกสงสารยังไม่ถึงนาที มันกวนประสาทผมอีกแล้ว! ผมปล่อยแขนมันก่อนจะผลึกเทียนให้เดินเข้าไปในบ้าน ลงมือตักข้าวใส่จานให้มันเสร็จสรรพแล้วไปไข่เจียวหมูสับไว้ด้านบน ส่วนต้มยำก็เสร็จพอดีจึงเทลงด้วยโดยไม่ลืมที่จะคว่ำช้อนมาชิมก่อนสักเล็กน้อยว่ารสชาติขาดเหลืออะไรหรือไม่ อืม ใช้ได้แล้ว ไม่ต้องปรุงเพิ่ม...

ทั้งต้มยำและข้าวไข่เจียวถูกยกไปเสิร์ฟเทียนถึงที่ มันที่นั่งถือช้อน



ล้อมรอบอยู่ก่อนแล้วเมื่อเห็นอาหารก็ทำท่าทางดีใจอย่างกับเคยกินข้าวครึ่งแวก

“เดี๋ยวของบ้าทิพย์แม่ทำอะไรเองนะ ยอร์ชนี่คุณเป็นเพื่อนน้องเออะ”

ผมกับเทียนเราไม่ค่อยคุยกันหรอก เวลาเจอกันมันก็จะคุยของมันอยู่คนเดียว เพื่อเจออะไรของมันไปเรื่อย อย่างครั้งนี้ก็เหมือนกัน ผมไม่ได้นั่งกับน้องมันแต่เดินกลับมานั่งดูทีวีกับพ่อแทน ไม่หันไปสนใจมันอีกด้วยเข้าไปจนกระทั่งแม่เดินเข้ามาพร้อมกับถือถุงใส่อาหารที่มีมันสั่งมาวางไว้ให้ที่โต๊ะ ไม่รู้อะไรจิตใจให้ผมหรือเสียงทีวีดังก่อนจะเงี่ยหูฟังแม่ผมกับเจ้าเทียนคุยกัน

“กินเสร็จพอดีเลย ลูกบ้าทำกับข้าวพอกินได้ไหมล่ะ”

“อ่อยยย ครั้งหน้ามาอีกเทียนของพี่ยอร์ชให้ทำให้เทียนกินนะบ้าพิม”

“ติดใจขนาดนั้นเลย?”

“ครับ ฮ่าๆ”

ไม่รู้ว่ามีผมเหม่อลอยตั้งแต่เมื่อไหร่ มารู้ตัวอีกทีก็พบว่าพ่อที่นั่งจ้องผมอยู่ ผมจึงหันไปถามอย่างสงสัย

“มองอะไรพ่อ?”

“แกนั่งยิ้มอะไรล่ะ”

ยิ้มเหวอ? ผมยิ้มเหวอ? บ้าว่า จะไปยิ้มอะไร ผมดึงสีหน้าให้กลับเป็นปกติก่อนจะหันไปสนใจหน้าจอทีวีที่ฉายหนังเกี่ยวกับศึกสงครามอะไรสักอย่างที่ผมแอบละความสนใจไปสนใจอย่างอื่น ทว่าสายตามองที่ทีวี หูกลับทรยศไม่สนใจสิ่งที่ตามองเห็น กลับเอาแต่เงี่ยหูฟังคนสองคนคุยกันอยู่ที่โต๊ะซึ่งห่างจากผมไปเกือบสองเมตรได้

“นี่เทียนอยู่มอไหนแล้วลูก”

“เทียนจะจับมอห่าแล้วครับบ้าพิม นี้อาติศย์หน้าก็ปิดเทอมแล้ว”

“นั่นมอหกกี้ต้องเริ่มหามาหา'ลัยเรียนแล้วสิ ออยากเรียนอะไรล่ะ”

“เทียนอยากเรียนวิศวกรรม เครื่องกล นี่เทียนก็เรียนสายวิทย์-คณิตอยู่





มันต่อยอดกันได้ อยากเรียนแบบพี่ออร์ชเลย”

“ดีๆ ไว้จะให้เจ้าออร์ชตัวให้ตอนก่อนสอบเข้าแล้วกัน”

เหอะ ถ้ามสลักคำใหม่ว่าอยากสอนมันรีเปล่า ขนาดดักข้าวยังยกแขน  
ไม่พินหม้อ โง่ๆ อย่างมันจะตั้งใจฟังที่ผมสอนสักนิดใหม่เหอะ!

ตือตือตึง ตือตือตึง

“ไอ้ะ ไอติมมมม!!!”

เมื่อได้ยินเสียงรถไอศกรีมว่างเล็กก็ลูกพรวด ตะโกนเสียงแปดหลอด  
ของมันก่อนจะวิ่งแจ้นไปดักกรวดไอศกรีมที่หน้าบ้านผม คือเทียนมันเป็นคน  
เสียงดังมากจึงเรียกความสนใจให้พ่อผมหันไปมองมันด้วยเหมือนกัน

“ซื้อไอศกรีมให้พ่อหน่อย เอาอันที่เป็นโคล่า ที่มันมีสองแท่ง พ่อจะ  
แบ่งกับแมกิน”

“อ้อ ยักษ์คู่”

ได้รับคำสั่งผมก็คว้าเงินแล้วเดินไปยังรถไอศกรีมสีแดงที่มักจะวะ  
เวียนเข้ามาในซอยบ้านผมอยู่เป็นประจำ ผมเองก็ซื้อทุกครั้งที่เจอเพราะผม  
ชอบกินไอศกรีม เป็นคนชอบของหวานด้วยแหละเลยไม่พลาดที่จะซื้อหาก  
พบเจอที่ไหน

ขณะที่ผมเดินเข้าไป เจ้าเทียนก็วิ่งสวนกลับเข้าไปในบ้านพร้อมกับ  
ไอศกรีมหนึ่งแท่งในมือ ผมจัดการล้วงหยิบไอศกรีมยักษ์คู่รสโคล่าให้พ่อ  
ก่อนจะหยิบของตัวเองขึ้นมา

“น้องเขาจ่ายเงินหรือยังครับ?”

ผมถามพี่คนขายเพราะหันไปมองมันก็เห็นมันยื่นเปิดกระเป๋าดังของ  
มันอยู่

“ยัง น้องเขาลืมหยิบเงินออกมา”

“อ้อ งั้นผมจ่ายแทน”

เมื่อยื่นเงินจ่ายค่าเสียหายทั้งหมดเสร็จสรรพรับเงินทอนเรียบร้อย  
ว่างบางก็วิ่งหน้าตาดีตื่นออกมา ในมือมีแบงก์ยี่สิบด้วย ทว่ายังไม่ทันที่มันจะ  
ถึงกลับสะดุดหน้าเกือบทิ่ม ถลาเข้ามาหาผมอย่างควบคุมตัวเองไม่ได้ ผมใช้



เพียงมือเดียวดึงดินแขนเขียนไว้ไม่ให้มันลึ้ม จนมันทรงตัวได้ก็ยื่นเงินให้พี่เขา

“พอหนูนี้จ่ายให้แล้ว”

เขียนหันมาขอบคุณผม แต่ใบหน้าของมันเลอะเทอะไปหมด เพราะมันถือไอศกรีมอยู่แล้วเสียหลักถลาลงเข้ามาจึงทำให้ไอศกรีมในมือโดนที่หน้าเข้า คราบช็อกโกแลตสีน้ำตาลเข้มและแข็งเป็นวงใหญ่ตั้งแต่จมูกถึงปลายคาง สภาพเหมือนลูกหมาตกโคลนไม่มีผิด เห็นแบบนี้ผมก็อดที่จะขำไม่ได้

“หน้าเขียนเลอะไหม?”

มันถามพลางยกหลังมือเช็ดหน้าตัวเองไปด้วย ผมพยักหน้าส่งๆ เป็นคำตอบก่อนจะหลุบตามองต่ำไปที่เท้าของมัน เซื่อกรองเท้านักเรียนข้างหนึ่งหลุดลุ่ยออกมา และนี่คงเป็นสาเหตุให้มันหน้าเกือบทึบเมื่อกี้

“มัดเซื่อกรองเท้าด้วย?”

“เซ็ดออกหมดยัง?”

เขียนไม่สนใจที่ผมบอกแถมยังยื่นหน้าหันซ้ายหันขวาให้ผมดู ที่จริงมันก็ออกเกือบหมดแล้ว แต่ติดตรงริมฝีปากที่ยังมีคราบสีน้ำตาลติดเข้มอยู่ ผมสายหัวกอนจะยื่นนิ้วโป้งไปตวัดคราบนั่นบนริมฝีปากบางเบาๆ แล้วไม่รู้เขียนมันตั้งใจหรือบังเอิญแลบลิ้นออกมาเลียปากกลางของตัวเองทว่าปลายลิ้นกลับโดนนิ้วของผม

เหมือนโลกทั้งใบหยุดหมุน เรามองหน้ากันและมันทำให้ผมนึกถึงเหตุการณ์หนึ่งสมัยวัยเด็กขึ้นมาได้ทันที จำได้ว่าเมื่อตอนผมยังเด็กผมอยู่ต่างจังหวัดมาก่อน ย้ายมาอยู่ในกรุงเทพฯ ตอนที่เด็กมากเหมือนกันแต่ก็จำความได้แล้ว แม่ผมกับบ้าทิพย์แม่ของเขียนเป็นเพื่อนรุ่นเดียวกันที่เรียนที่ต่างจังหวัดนั้นแหละ แต่แม่ของเราบอกให้ลูกเรียกบ้าทั้งคู่ทั้งที่อยู่พอกันแท้ๆ เหมือนเรียกดักแด้และจะได้ไม่มีใครแก่กว่าใครละมัง ครอบครัวย้ายมาอยู่ที่นี้แรกๆ พอกับแม่ผมก็ทำงานโรงงาน ส่วนผมที่ไม่มีใครดูแลก็มักจะโดนเอามาฝากไว้กับบ้าทิพย์ซึ่งเมื่อก่อนเปิดร้านขายของชำ

ในบ้านตอนนั้นก็มิเจ้าเขียนนี้แหละที่คอยเล่นกับผม มันเป็นเด็กน่ารักนะ น่ารักมาก ตัวเล็กๆ ขาวๆ จนตอนนั้นผมคิดว่ามันเป็นเด็กผู้หญิงมา



ตั้งนาน เทียนตอนในนั้นเด็กน้อยมาก พุดจาเจ็ยแจ้วฟังรู้เรื่องบ้างไม่รู้เรื่อง บ้าง แต่ก็พอจะสื่อสารกันได้ ผมที่โตกว่าหน่อยก็คอยเลี้ยงมัน เข้าใจว่าเป็น น้องสาวอยู่หลายเดือน

จนมีเหตุการณ์หนึ่งทำให้เด็กอย่างผมหัวนั้นไหวขึ้นมา วันนั้นเราซื้อ ไอศกรีมจากรถไอศกรีมแบบนี้แหละ เทียนถือไอศกรีมวิ่งแล้วล้มลงคล้ายเมื่อ ก็เลย ไขหน้าและไอศกรีมเต็มไปหมด ตอนนั้นผมเห็นผมก็ยื่นมือไปเช็ดให้ มันช้อนตากลมมองหน้าผมเหมือนอย่างตอนนี้

แต่หลังจากนั้นอะไรจิตใจผมก็ไม่รู้ ทำให้ผมโน้มหน้าลงไปจูบปาก ของมันที่ยังหลงเหลือคราบไอศกรีมติดอยู่ที่หนึ่ง เมื่อผละออกจากกันเราก็ จ้องมองกันอย่างอึ้งๆ หัวใจพองโตขึ้นมาทันทีอย่างกับเจอร์รี่แรก เจ้าเทียน ตอนนั้นส่งยิ้มหวานมาให้ก่อนจะกระโดดมาหอมแก้มผมคืนเช่นกัน ฟัง เหมือนว่าเป็นความน่ารักน่าชังของเด็กๆ เนอะ

ทว่าฉันผมลุ่มไม่เป็นท่าเมื่อเดือนต่อมาเทียนต้องเข้าเตรียมอนุบาล ผมเห็นกับตาว่าน้ำทิพย์จับมันแต่งตัวในชุดผู้ชาย ความตกใจจึงทำให้ผม เอ่ยถาม คำตอบที่ได้ก็คือเทียนเป็นเด็กผู้ชายจริงๆ แล้วน้องสาวที่ผมเล่น ด้วยมาตั้งนานนั้นล่ะ? ผมเข้าใจผิดไปเอง คิดไปเองเป็นตุเป็นตะ แถมผม ยัง...จูบน้องมันอีกด้วย

ซ่า...

ห้องฟ้าที่มีดครีมอยู่นาน ตอนนี้อย่าฝันได้ตกลงมาอย่างกะทันหัน ผมกับน้องมันต่างสะดุ้งกันจนตัวโยน เลิกจ้องตากันพลางเฝ้าปากอย่างไม่รู้ จะพูดอะไร แววดตาของมัน สีหน้าของมันฟ้องว่าห่วงความคิดก่อนหน้านั้นเทียนเองคงนึกถึงเรื่องวัยเด็กเรื่องเดียวกับผมแน่

“รีบกลับบ้านไป ซ้ำกว่านี้ตักหนักแน่”

ร่างบางโยนไอศกรีมในมือทิ้งลงถังขยะ แล้วนั่งคุกเข่าลงข้างหนึ่งเพื่อ จัดการผูกเชือกทรงทำนักเรียนที่หลุด เมื่อเสร็จแล้วเทียนมันก็ลุกขึ้นหันหลัง วิ่งออกไปสุดชีวิต บ้านผมกับบ้านมันห่างกันประมาณสิบหลัง จะว่าไกลก็ไม่ ไกลเท่าไรหรอก ผมเดินเข้าบ้านมายื่นไอศกรีมให้พ่อ จัดการแกะไอศกรีม



ของตัวเองยังไม่เสร็จดีก็เห็นเทียนวิ่งพรวดเข้ามาในบ้านอีกครั้งพร้อมกับสภาพเปียกโชกไปทั้งตัว ผมอดที่จะจ้องมองเสื้อนักเรียนสีขาวยาวที่โดนหยาดน้ำฝนจนผ้าอ่อนตัวแนบสนิทลงบนผิวเนื้อขาวเนียนของเทียนไม่ได้

“เทียนลื้มข้าวแม่ ลื้มจ่ายตั้งศัปดาห์ด้วย”

แม่รีบลุกไปปรับเงินจากเทียนก่อนจะยื่นร่มคันหนึ่งให้ห้องมันไป ผมแลบลิ้นเลียไอศกรีมในมือพลางลอบมองแผ่นหลังเด็กนั้นไปด้วย จะว่ายังไงดีล่ะ จำได้ว่าวันก่อนฝนสัปดาห์หนึ่งถึงเจ้าเทียน มันเป็นฝนที่ไม่น่าเกิดขึ้น ทั้งที่ก่อนนอนผมไม่ได้จินตนาการถึงเรื่องลามกใดๆ ไม่ได้นึกถึงห้องมันเลย แม้สักเสี้ยวหนึ่งในความคิดก็ไม่มี แต่กลับฝันว่ามีอะไรกับเทียนอย่างมัวเมาในอารมณ์ถึงขั้นสำเร็จความใคร่ออกมาได้ยิ่งน่าแปลก

ในฝันภาพเรื่อนร่างของเทียนยังติดตาอยู่เลย ตัวมันก็ขาวๆ บางๆ เหมือนอย่างที่เราเห็นเมื่อกี้ เสื้อนักเรียนที่ลู่ลงแนบเนื้อก็ทำให้ผมนึกออกถึงสภาพห้องมันตอนไร้อาคารกวีใดๆ ได้ เชื่อว่าที่ผมฝันเห็นก็ไม่น่าจะต่างจากของจริงเท่าไรหรอก

ที่ฝันเรื่องอื่นล่ะไม่ค่อยจำ แต่เสือกมาจำเรื่องแบบนี้ซะแม่นยำเสียวนะ!!

รู้สึกประหลาดใจตัวเองเล็กน้อยเพราะตอนที่ผมฝันอภัยศครั้งแรกแบบนี้คือการมีอะไรกับมาริตินเพื่อนสนิทตัวเอง ผมกดผู้ชายที่ตัวบึกบึนกว่าผมลงเตียง นึกย้อนกลับไปในเรื่องที่ผมฝันมันมีแต่ความน่าขบขันจนผมไม่นึกจะใส่ใจอีก แต่พอกับเจ้าเทียน ทำไมเมื่อนึกถึงความฝันวาบวามนั้นขึ้นมามันทำให้ผมรู้สึกอย่างกับมันเกิดขึ้นจริง ริมฝีปากของผมยังรู้สึกอุ่นร้อนเหมือนเพิ่งคบจูบเสร็จใหม่ๆ

แหมะ

ไอศกรีมในมือละลายหยดลงบนโต๊ะหนึ่งหยด หยดลงหลังมืออีกข้างของผมอีกหยด ผมจึงรีบกินไอศกรีมในมือจนหมดอย่างรวดเร็วก่อนจะลุกไปเก็บถ้วยจานที่เทียนกินเสร็จเมื่อครู่ไปล้าง ทว่าเมื่อมือขวาคว้าจานข้าวสวยตาก็หลบมองสิ่งที่อยู่บนจานใบนั้นด้วยความตกใจ



มันมี... ขอสมมติชื่อเทสตีแดงวาดรูปหัวใจดวงใหญ่อยู่กลางจาน...

คุณก็รู้ว่าเพิ่งทำหลังกินเสร็จ ร่องรอยไม่ได้มีความบังเอิญเลยสักน้อยนิด แต่ที่ทำให้ผมเผลอปากแน่นนั่นไม่ใช่เพราะหัวใจดวงใหญ่ดวงนี้ แต่เป็นตัววายที่อยู่ตรงกลางหัวใจอีกที่ต่างหาก

Y = YORCH ย่อมาจากชื่อเล่นของผมดิฉัน แหม ไข่เด็กมันพัฒนา สกิลอ้ออ้อเพิ่มขึ้นทุกวัน

“ยอร์ช ยิมอะไรลูก?”

ผมสะดุ้งโหยงเมื่อแม่หันมาถาม จึงส่ายหัวปฏิเสธไปแล้วหันมาเก็บถ้วยจานที่เหลือไปล้างจนเสร็จ ทุกที่ผมไม่เคยอ่อนไหวกับการกระทำของเจ้าเทียนเลยสักครั้ง จนกระทั่งช่วงนี้ที่ผมจิตตกหัวนี้ไหวกับผู้ชายเป็นพิเศษ เลยพาให้คิดว่าไข่เด็กคนนั้นมันก็บ้าๆ บอๆ ตลกดีเหมือนกัน

สายตามองไปยังบริเวณหน้าบ้านที่ฝนเริ่มตกลงมาอย่างหนักแล้ว ผมเห็นคูร์ก้วยรุ่นคู่หนึ่งกำลังวิ่งเข้าไปในซอยโดยที่ผู้ชายถอดเสื้อแจ็คเก็ตตัวนอกขึ้นมาคลุมเหนือศีรษะของตัวเองและแฟนสาวเพื่อบังฝน ใบหน้าของทั้งคู่เปื้อนรอยยิ้มอย่างมีความสุข แม้สภาพร่างกายจะเปียกไปหลายส่วนแล้วก็ตาม เห็นแบบนี้ก็นึกขึ้นได้อีกเรื่องหนึ่ง

ตอนนั้นผมน่าจะอยู่สักป.ห้า ได้มั้ง ผมกับเทียนเรียนโรงเรียนเดียวกัน วันนั้นฝนตกหนักกว่านี้อีก ผมที่ไม่ได้สนใจฝนสักเท่าไรในใจคิดแต่ว่าเลิกเรียนแล้วจะรีบกลับบ้านไปเล่นเกมเท่านั้น แต่พอเห็นเทียนยืนหลบฝนอยู่ที่ป้ายรถเมย์หน้าโรงเรียนผมก็เลยเข้าไปถามว่าทำไมไม่กลับบ้าน น้องมันตอบมาว่ารอฝนซาก่อน รีบกลับไปก็เปียก วันนี้แม่ของมันก็ไม่อยู่บ้านไม่มีคนมารับ ได้ยินแบบนี้ผมก็คิดว่าแขนมันลากขึ้นรถเมย์เพื่อกลับบ้านพร้อมกัน ท่ามกลางฝนที่ตกหนักและเด็กสองคนไม่มีร่มสักคัน เมื่อถึงป้ายรถเมย์หน้าซอยบ้านของผม ผมก็ถอดเสื้อนักเรียนตัวบางออกมาเพื่อใช้คลุมหัวผมกับน้องมันไม่ให้เปียก

ผมบอกเทียนว่าให้ไปเล่นที่บ้านผมก่อน ถ้าบ้าทิพย์กลับมาค่อยกลับบ้าน มันที่เด็กกว่าก็เถียงผมไม่ทันหรอก รู้ตัวอีกทีผมกับน้องมันก็พา



กันวิ่งตากฝนมาจนถึงบ้านของผม และเสื้อที่คลุมหัวเรามันก็ไม่ได้ช่วย  
บังฝนอะไรเลย เนื้อตัวจึงเปียกโชกทั้งคู่ ทว่าระหว่างทางที่เราวิ่งมาเราเอาแต่  
หัวเราะให้กันตลอดทาง จำได้ว่าเหมือนกับได้เล่นน้ำฝนกันไปด้วย ภาพความ  
สนุกและรอยยิ้มของน้องมันผมยังจำได้ดี

“นั่น ยิ้มอีกแล้ว”

เฮือก! ผมรีบยื่นคอหนีเมื่อพ่อชะโงกหน้าเข้ามาหาด้วยแววตาจับพิรุณ

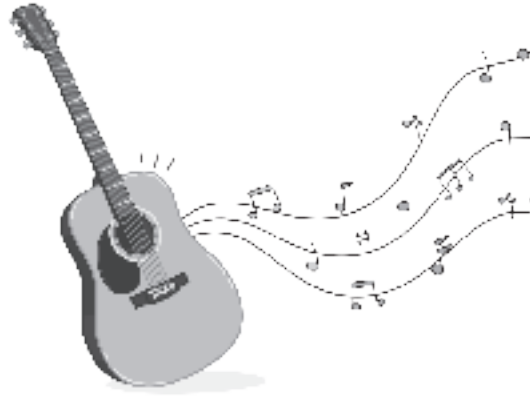
“ผมยิ้มที่ไหน ไม่ได้ยิ้ม”

“เห็นอยู่ว่ายิ้ม ยิ้มหวานด้วย”

ผมยกมือขึ้นลูบหน้าลูบตาสลัดความคิดก่อนจะเดินขึ้นไปบนห้อง  
วันนี้มันวันรำลึกความหลังแห่งชาติหรือยังไง ทำไมผมถึงนึกเรื่องนั้นเรื่องนี้  
ในอดีตไม่หยุดหย่อน

END TALK





## CHAPTER 03

### REACTION

#### TIAN TALK

หลังจากเหน็ดเหนื่อยกับการสอบปลายภาคถึงหนึ่งสัปดาห์เต็ม ที่เป็นการสอบเพื่อจบการศึกษาชั้นมอห้า หลักสูตรวิทย์-คณิตของผม วันนี้จึงเป็นวันแรกของการปิดเทอม เป็นช่วงหยุดยาวนานถึงสองเดือนก่อนที่ผมจะเติบโตขึ้นไปอีกชั้นหนึ่ง ทว่าผมอาจจะไม่ได้หยุดอยู่บ้านสบายๆ เหมือนอย่างคนอื่นเขาหรอก เพราะผมขอแม่ว่าอยากเรียนภาษาอังกฤษเพิ่มเติม แม่เลยบอกให้ผมมองหาคนสอนดู อยากเรียนที่ไหนก็บอก เดี่ยวแม่จะหาเงินส่งเรียนให้ ผมคิดเอาไว้แล้วว่าจะใช้เวลาช่วงปิดเทอมนี้กับโกยความรู้ให้ได้มากที่สุดดีกว่าปล่อยเวลาให้เสียเปล่า

ที่จริงเห็นผมบ้าๆ บอๆ แบบนี้นะ ผมเป็นหัวหน้าของกลุ่มเลยนะ เป็นต้นโพงของการบ้านและรายงานให้เพื่อนโดยที่ผมเองก็ไม่ได้คิดอะไรมาก หากจะมีใครลอกงานผมหรือเป็นตัวถ่วงตอนทำรายงาน คือผมทำเอง ผมก็ได้ความรู้เองเต็มๆ คนไม่ทำก็จะเป็นตัวถ่วงส่วนนั้นติดตัว แต่! กรรม



มันดันตกอยู่ที่ผมซะงั้น เพราะอะไรรู้ไหม? ก็เพราะผมทนเห็นเพื่อนใจไม่ได้  
สุดท้ายก็เป็นผมเองที่ต้องมานั่งตีหัวเข่าให้พวกมันก่อนสอบ ถ้าพังแค่อ่าน  
หนังสือก็แทบไม่มีเวลาแล้ว ผมดันมีจิตอาสาไปกับเพื่อนร่วมโลกอีกด้วย มัน  
เหนื่อยนะ แต่สนุกดี เห็นเพื่อนหายใจ และได้ทบทวนความรู้ของตัวเองไปด้วย  
ตึก ตึก ตึก

หลังจากตื่นสายโด่งในวันแรกของการปิดเทอม ผมก็ตีตีตัวเองลูก  
จากที่นอนของตัวเองก่อนจะเดินไปส่องกระจก ฮัมเพลงไปเรื่อยพร้อมกับ  
เดินเข้าห้องน้ำแล้วแหกปากร้องเพลงในห้องน้ำต่อ มันเป็นอรรถรสในการ  
อาบน้ำ ตั้งแต่เด็กจนโตผมก็เป็นแบบนี้ ชอบร้องเพลงในห้องน้ำ บางครั้ง  
ชอบเพลงอะไรมาๆ ก็มักจะเอามือถือเข้ามาเปิดดูแล้วเดินตามไปด้วย สร้าง  
บรรยากาศที่สนุกสนานในห้องน้ำโดยมีสายน้ำจากฝักบัวเป็นแบคกราวด์ มี  
ฟองสบู่เป็นพร็อพ ถ้าตัวโยกย้ายสายสะโพกท่ามกลางมวลน้ำอุ่น ในมือขยี้  
โฟมอาบน้ำจนเกิดฟองสีขาวละมุน จากนั้นก็ใช้ปากเป่าฟองให้ฟุ้งลอยไป  
ทั่วบนอากาศ สนุกจะตาย

กางเกงขาสั้นกับเสื้อยืดสีขาวถูกสวมลงบนร่างกายอย่างเช่นทุกวัน  
ผมหมุนตัวส่องกระจกอีกครั้งเพื่อสำรวจความเรียบร้อยก่อนจะคว่ำผ้ากัน  
เปื้อนสีชมพูลายดอกไม้ที่เพิ่งตัดเย็บเองเมื่อคืนขึ้นมาสวมทับอีกชั้น สองเท้า  
ย่ำก้าวลงบันไดเพื่อไปหาแม่ข้างล่าง เวลาว่างของผมมักจะไม่ได้ไปเที่ยวเตร่  
เหมือนคนอื่น ผมติดแม่ ติดบ้าน ชอบช่วยแม่ขายหมูอยู่บ้านแบบนี้มากกว่า

บ้านของผมนะเปิดแผงขายหมู แต่บ้านเราทำสะอาดสะอาดอันนะไม่ได้  
แหวางบนแผงแล้วปล่อยให้แมลงวันมาตอมเหมือนร้านอื่นบางร้าน บ้านเรา  
มีตู้กระจก มีบานเลื่อนปิดเปิดเพื่อกันแมลงวัน แล้วแม่ผมก็เป็นคนประเภท  
ชอบแถม โดยปกติมักจะแถมเนื้อแถมเพิ่มให้ลูกค้าไปคนละขีดสองขีดอยู่แล้ว  
ตามความเหมาะสมและความสนิท แม้จะเป็นอาชีพที่ไม่ได้มีหน้ามีตาเหมือน  
คนอื่นนัก วันๆ มือไม้ก็คาวคูล้งไปด้วยกลิ่นเนื้อหมูที่ติดมือ แต่มันคืออาชีพ  
ที่ส่งผมเรียนได้ ผมไม่เคยอายคนอื่นเลยที่จะบอกว่าบ้านผมเปิดแคแผงขาย  
หมูเล็กๆ มีไข่ไก่ขายด้วย แล้วก็เห็นว่าแม่จะรับเนื้อไก่มาขายอีก แม่ของผม





ไม่เคยหยุดทำมาหากินเลย เป็นผู้หญิงที่เก่งที่สุดในโลกสำหรับผม

แล้วถ้าถามว่าพ่อผมไปไหน? คำตอบคือพ่อกับแม่เลิกกันไปตั้งแต่มายังแบเบาะ เห็นว่าพ่อติดนักร้องคาเฟ่เลยทิ้งแม่ไปอยู่กับผู้หญิงคนนั้น ทั้งที่ผมเพิ่งเกิดมาได้ไม่กี่เดือน แต่พ่อไม่ค่อยจะแยแสสักเท่าไร มັນเป็นช่วงที่พ่อหลงระเริงไปกับแสงสีและเที่ยวเตร่แบบนั้นด้วยละมั้ง ผมไม่ค่อยมีความทรงจำเกี่ยวกับพ่อของตัวเอง บอกตามตรงว่าหน้าพ่อผมยังจำไม่ได้เลย จำไม่ได้ว่าพ่อเคยกอดผมสักครั้งไหม เห็นแต่รูปพ่อใบเก่าๆ ที่แม่เก็บไว้ในอัลบั้มภาพเท่านั้น

นั่นแหละ เหตุผลที่ทำให้เราเหลือกันสองคนแม่ลูก...

แม่เล่าให้ผมฟังว่าตอนที่พ่อทิ้งแม่ไป แม่เหมือนเสียหลักทุกอย่างในชีวิตไปเลย เพราะตอนที่แม่ท้อง แม่ลาออกจากงานประจำที่โรงงานเย็บผ้าที่เคยทำอยู่ แล้วก็ในช่วงที่พ่อได้งานใหม่เป็นคนขับรถให้กับธนาคารเงินเดือนถือว่าดี มีโบนัส มีโอทีให้ สวัสดิการต่างๆ ของพ่อสามารถจุนเจือครอบครัวเราได้ไม่ขาดสน ทว่าเมื่อแม่ลาออกมาอยู่บ้านเพื่ออุ้มท้องผม เหตุการณ์เลวร้ายกลับเกิดขึ้น แม่ผมเก่งมากนะ แม่บอกว่าแม่ไม่เคยเลย ถ้าเราตั้งรับเหตุการณ์ที่คาดเดาว่ามันจะเกิดขึ้นได้เร็ว เราจะเสียใจน้อย เมื่อเห็นว่าพ่อมีแนวโน้มว่าจะไปแม่เลยทำใจไว้แต่เนิ่นๆ ไม่ทำอะไรให้กระทบมาถึงผมที่นอนขดอยู่ในห้อง เกิดมาผมเลยกลายเป็นเด็กอารมณ์ดีเลี้ยงง่ายและน่ารักมาก ฮ่าๆ

อาชีพที่แม่หาเลี้ยงปากท้องตอนนั้นหลังจากผมคลอดคือการเปิดร้านขายของชำโดยการกู้เงินมาลงทุน ขายอยู่ที่บ้านนี้แหละ ขายได้อยู่หลายปี จนกระทั่งใช้หนี้ก้อนนั้นหมดก็มีเหตุให้ปิดกิจการลง เพราะว่ามีเซ่นมาเปิดใหม่ในละแวกนี้ คนเลยแหกกันไปที่นั่นที่มีของครบครันกว่าร้านขายของชำเล็กๆ อย่างบ้านเรา ต่อมาแม่เลยเปิดร้านปลาเผา คิดว่าเป็นอาหารที่ทำง่ายที่สุดและไม่จำแฉ ทว่าก็ไปไม่รอดคงเป็นเพราะคนเราคงไม่ได้กินปลาเผากันทุกวันนี่เนอะ ครั้นจะเปิดร้านอาหารที่คนจะต้องกินทุกมื้อก็ทำไม่ได้ เพราะแม่ผมทำอาหารไม่ค่อยอร่อย จุดเริ่มต้นของการขายเนื้อหมูจึงเกิด



ขึ้นนี้แหละ อย่างน้อยคนเราต้องมีกับข้าว อย่างน้อยต้องมีเนื้อสัตว์ไว้ปรุงอาหาร ด้วยความสดใหม่ สะอาด ราคาที่องตลาด ร้านแม่เลยเป็นร้านขายหมูที่ขายดีที่สุดในย่านนี้แล้ว

เวลามองแม่ผมจะเกิดความรู้สึกภูมิใจทุกครั้งกับความกดดันผู้เพื่อลูกชายคนนี้ โดยไม่เคยบ่นว่าเหนื่อยให้ได้ยินสักคำ ผมเห็นแม่ยืนคุยกับใครสักคนอยู่หน้าตู้กระจกจึงแอบเดินย่องเบาไปข้างหลังซ้าๆ ที่ละก้าวๆ สองมือยื่นไปข้างหน้าเล็กน้อยในตำแหน่งกลางลำตัวของหญิงสาววัยกลางคนที่กำลังยื่นหัวเราะอยู่กับลูกค้าอย่างไม่รู้สึกรู้สา

“เฮ้!”

“ว้าย แหกๆ แม่ตกใจหมด”

“ฮ่าๆๆๆ”

ผมยื่นหัวเราะจนตัวอืดแก๊งแม่ได้สำเร็จ คือแม่ผมบ้าจี้ตรงเอาเวลาเอานิ้วจิ้มเอวเบาๆ แม่ก็สะดุ้งตัวโยนพร้อมกับพูดจาไม่เป็นภาษาแล้ว ผมเลยมักจะแอบใช้ที่แผลอกแก๊งกันแบบนี้ประจำ เพราะผมเองก็บ้าจี้ที่เอวเหมือนกัน ทว่าขณะที่ผมกำลังหัวเราะอยู่นั้นฉันรู้สึกเหมือนมีใครบางคนจ้องอยู่จากด้านนอกเลยหันขวับไปมอง

พะ พี่ยอร์ช

“แม่ คนนี้เดี่ยวเทียนขายเอง”

“แก่แดดจริงลูกคนนี่”

ก็พี่เขาหล่ออะ ผมแพ้ผู้ชายหล่อ พี่ยอร์ชยิ่งโตยิ่งดูดีทั้งที่ตอนเด็กไม่ได้มีเค้าโครงความหล่อสักเท่าไร ที่สำคัญคือพี่เขามีผลต่อใจผมมาก

“แวงหมูคุณทึพยีนดีต้อนรับครับ”

ผมก็พูดจาวนประสาทไปเรื่อยตามประสาคนอารมณ์ดี แต่กลับทำให้ร่างสูงแค่นหัวเราะออกมาก่อนจะสบตากับผมตรงๆ ปากหยักเหยียดยิ้มเล็กน้อย เพียงเสี้ยววินาทีก็กลับมาหน้าตึงเหมือนอย่างที่พี่เขาชอบเก๊กขริ้มเป็นประจำ

“พูดอย่างกับพนักงานเซเว่น”



“วันนี้จะรับจีบกั๋งหรือจีบภูติครับ? แต่จีบกั๋งหมด เหลือแต่จีบภู หรือจะให้ภูจีบมึง?”

“ลามปามใหญ่ละมึงเนี่ย เอาหมูส์บิลโหนึ่ง สันนอก สันในอย่างละ ครึ่งโล หั่นเป็นชิ้นๆ ให้ด้วย แล้วก็คอกหมูโหนึ่ง”

เป็นผู้ชายที่ชอบดัดฟันผมเสมอ บางทีเราก็อ่อยกำลังได้ที่ นอที่จุ่มก กำลังงอกออกมาหน่อยหนึ่งแล้วแท้ๆ แต่พี่เขากลับคิดว่าดาบมาฟันนอผมจนขาดวินแบบนี้ตลอดซึ่งผมก็ชินแล้ว ถึงแม้พี่ออร์ซจะไม่ค่อยเคลิ้มตามเท่าไร แต่ผมกลับชอบเวลาที่เขาทำตัวไม่ถูกตอนผมพูดเล่นกับเขาแบบนั้น โบหน้าหล่อมักจะเหวอหยาเสียอาการ ผมว่ามันดูเป็นธรรมชาติและน่ารักดี

“ทั้งหมดสิร้อยเจ็ดสิบบาทพอดี ค่าหั้นหมูวันนี้ไม่คิด”

เหมือนมันเป็นโปรโมชันของบ้านพี่ออร์ซไปแล้ว ว่าถ้ามาซื้อเยอะเกิน สักสามสิร้อยขึ้นไปก็จะหั้นหมูเป็นชิ้นให้ฟรีทั้งที่ปกติคิดค่าหั้นโลละยี่สิบบาท แม่ผมหั้นไว้ส่วนผมหั้นไม่ได้หรอก หั้นก็หั้นก็ออกมาหนาเกินไป

“อ่า เอาไข่ไก่มาแดงหนึ่ง เอาเบอร์ศุนย่นะ”

“ผมก็ศุนย่นะ”

“ศุนย่นอะไร?”

“062-5145424”

พี่ออร์ซอดอนหายใจใส่ผมพร้อมกับยื่นแบงก์พันมาให้ ผมจึงรับเงินมาและนับเงินทอน ส่วนแม่ยื่นหั้นหมูให้พี่เขาอยู่ ผมเลยจัดการทอนเงินและนำของต่างๆ ที่พี่เขาซื้อใส่ถุงพลาสติก

“ไข่ไม่ต้องใส่ถุง เอามาทั้งแดงเตี๋ยวมหมดแล้วจะเอาแดงเปล่านั้นคืนใส่ถุงไปกลัวไข่แตก”

“แล้วพี่จะถือไปยังไง ทุกทีลูกกับป้าจะมาช่วยกันถือ”

เขาทำหน้ามึนออกมั้งใจปนจำคาญผมเล็กน้อย แต่ผมเป็นห่วงนี่นา เพราะปกติแล้วลูกกับป้าจะฝากแม่ผมหิ้วเนื้อวัว เนื้อไก่จากแหล่งที่แม่ไปรับของมาเอามาให้ทุกวัน เพราะยังไงแม่ผมก็ต้องไปรับของมาขายอยู่แล้ว ส่วนมากลูกกับป้าจะขี้ออเตอรืไซค์ออกมาด้วยกันเพื่อรับของจากแม่ของ



ผมเข้าบ้านแล้วก็ให้ค่าจ้างแม่ผมเป็นสินน้ำใจ หรือบางวันลุงกับป้าต้องไปตลาดใหญ่ข้างนอกเพื่อซื้อปลาตุ๋มมาทอดกรอบเอาไว้ผัด และบางทีคนส่งข้าวกล่องเยอะก็จะต้องไปซื้อของกันเองอยู่บ่อยๆ โดยจะขับรถยนต์ไปด้วยกัน ไม่เคยจะออกมารับของคนเดียวแบบนี้ เนื้อหมูใส่ถุงแล้วไม่เท่าไร แต่ไข่ไก่ทั้งแผงจะเอาไปยังไม่ซื้อมือเดียวส่วนอีกมือถือแผงไข่อย่างนั้นหรืออันตรายจะตาย ผมไม่อยากให้ทำแบบนี้เลย

“ไปได้แล้ว แค่นี้เอง”

“ให้ห้องนั่งซ้อนถือแผงไข่ไปให้ก็แล้วกันยอร์ช ป้ากลัวจะร่วงแตกทั้งแผง”

“ใช่ๆๆ เทียนจะไปกับพี่เอง”

แม่คือนางฟ้านางสวรรค์ของจริงเลย ช่วยเปิดทางให้ลูกคนนี้ได้ใกล้ชิดกับผู้ชายที่แอบปลื้ม ผ่านไปเพียงไม่กี่อาทิตย์เนื้อหมูที่สั่งนอกลงและสันในที่ฟิเจอร์สั่งให้หั่นชิ้นเพื่อนำไปปรุงอาหารที่ร้านก็เสร็จสิ้น ผมจัดการนำใส่ถุงพร้อมมัดให้เรียบร้อย

“เอาหมูมานี่ ตรงรถมันมีที่แขวนอยู่”

ผมยื่นถุงเนื้อหมูต่างๆ ให้พี่เขา ก่อนจะคว้าเอาแผงไข่มาแผงหนึ่งด้วย มือทั้งสองข้างอย่างทะนุถนอม

“ไปกันเถอะ”

“ไหนๆ ก็มีคนช่วยถือแล้ว เอามาอีกสองแผงก็แล้วกัน”

ตามคำบัญชา ผมคว้าไข่อีกสองแผงมาวางซ้อนกัน รวมทั้งหมดเป็นสามแผง ผมถือแผงไข่เดินไปทางมอเตอร์ไซค์ของพี่เขาด้วยความระมัดระวัง ผมลอบมองพี่เขาแทบจะตลอดเวลา ความหล่อของฟิเจอร์ทำให้ผมตื่นเต้นเป็นบ้า หลายปีมานี้เราแทบจะไม่ได้อยู่ใกล้ในระยะประชิดกันเท่าไรเลย อาจเพราะต่างคนต่างโตขึ้นจึงมีกิจกรรมของตัวเอง ไม่ได้ว่างมาเล่นด้วยกันเหมือนตอนเด็กๆ ผมจึงได้เจอพี่เขาเฉพาะตอนเย็น หากวันไหนเขาเลิกเรียนกลับมาผมก็จะตะโกนทักเป็นประจำ

คิดถึงเมื่อก่อนตอนผมยังเด็ก ผมได้ใกล้ชิดพี่เขามากๆ ได้กอด ได้



อ้อ... แล้วพี่ยอร์ชก็เป็นคนที่ตามใจผมเสมอ...

“ขึ้นเลยนะฮะ”

“อืม ขึ้นมา”

ร่างสูงใช้ปลายเท้าเขี่ยขาตั้งขึ้น สตาร์ตรถจัดท่าทางให้พอเหมาะแล้วหันมาบอกผมที่ยังยืนนิ่งมองหน้าเขาอยู่ กว่าจะได้สติก็ตอนที่ริมฝีปากหยักขยับเรียกชื่อผม ไม่กี่วินาทีต่อมาผมก็พาตัวเองขึ้นไปนั่งข้างหลังพี่ยอร์ชแล้วบนผืนเบาะหนังเดียวกันในระยะห่างเพียงหนึ่งศอก ตรงกลางของเรามีแผงโซ่ทั้งสามแผงกั้นอยู่ ทว่าสำหรับผมแค่นี้มันก็ใกล้มากแล้ว

ทันทีที่รถออกตัวผมก็ผวาเพราะกลัวจะตก เพราะผมต้องถอยมา นั่งท้ายเบาะเพื่อให้เหลือที่ไว้วางแผงโซ่ แล้วด้วยความที่ผมตกใจ ผมจึงปล่อยมือจากแผงโซ่แล้วเอ้อมไปจับไหล่พี่ยอร์ชทั้งสองข้างแน่น ใช้ขาอ่อนหนีบแผงโซ่เอาไว้แทน ทำให้พี่ยอร์ชหยุดรถทันที

“กลัวตกอะพี่ พี่จับข้าๆ นะ”

เขาใช้เท้ายันกับพื้นแล้วหันมามองสภาพของผม ตาคมก้มมองแผงโซ่ก่อนจะซ้อนดาขึ้นสบตากัน

“ขยับมาอีกที นั่งปลายเบาะเดี๋ยวก็หงายท้องหрок เขาแผงโซ่วางไว้บนขาก็ได้ไม่ต้องเอาวางบนเบาะไม่งั้นเราจะมีที่นั่งได้ยังไง”

อ้อ ผมไม่ค่อยได้นั่งซ้อนมอเตอร์ไซค์ เพราะเวลาจะไปไหนมาไหนก็แค่เดินจากบ้านไปป้ายรถเมล์ที่ห่างกันไม่มากนัก

“แบบนี้หรอ?”

ผมยกแผงโซ่ขึ้นจากเบาะแล้ววางไว้บนหน้าขา ทำให้ผมได้ขยับตัวมานั่งเต็มเบาะมากขึ้น

“ใกล้อีกก็ได้นะ”

“ฮะ?”

“ก็กลัวเราตกรถ”

ไม่ว่าเปล่า มือเรียวยาวทั้งสองข้างเอ้อมมาจับที่ขาผมก่อนจะออกแรงดึงเข้าหาตัว ทำให้ตัวผมขยับไปข้างหน้าอีกคืบหนึ่งจนแผงโซ่กระทบ



หน้าท้องผมและแผ่นหลังที่ขา ปลายหัวเข่าผมได้สัมผัสกับสะพานของฟิออร์ชี่ด้วย ไม่นานที่ผมจะได้ตื่นเต้นนาน รถมอเตอร์ไซค์ก็เคลื่อนตัวออกไปช้าๆ และนี่มันวอกกว่าตอนแรกมาก

บ้านเราห่างกันประมาณสิบหลัง มันไม่ได้ไกลมาก แต่ทำไมผมถึงรู้สึกว่าการเวลานี้มันช่างช้าซะเหลือเกิน เหมือนภาพเหตุการณ์มันวนเวียนอยู่ในหัว ภาพที่พี่เขาหันมามอง สัมผัสอุ่นๆ จากมือที่ดึงตัวผมเข้าหา กลิ่นน้ำหอมจางๆ ของฟิออร์ชี่ที่ถูกลมพัดปลิวมาทางด้านหลัง พี่เขาเป็นคนที่ดึงดูดผมได้โดยไม่ต้องพยายามทำอะไรยุ่งยากเลย แค่เป็นตัวเขาแบบนี้ผมก็เหมือนถูกมนต์สะกดแล้ว

รถมอเตอร์ไซค์หยุดลงเมื่อถึงหน้าบ้านของฟิออร์ชี่ เสียงผัดอาหารของป้าพิมพ์ทำให้ผมเรียกสติตัวเองคืน รีบก้าวลงจากรถพร้อมกับถือแผงไปลงมาวางไว้ที่ร้าน

“อ้าว วันนี้ไม่ไปเรียนหรือเทียน”

“วันนี้ปิดเทอมวันแรกครับป้าพิมพ์ ปิดนานเลย”

“ดีจ้ะ ป้าจะได้มีลูกค้าเพิ่มอีกคน นี่มาสั่งข้าวด้วยหรือแค่ช่วยยออร์ชี่ถือของมาเฉยๆ”

“มาช่วยเฉยๆ ครับ จ้ะผมกลับก่อนนะฮะ”

ไม่อยากจะอยู่กวนเขานานเพราะเห็นว่าทุกคนกำลังยุ่งกันอยู่ เวลานี้ลูกค้าค่อนข้างเยอะซะด้วย

หมับ

ฟิออร์ชี่จับต้นแขนของผมก่อนจะพาเดินไปที่หน้าบ้าน

“เดี๋ยวพี่ไปส่ง”

“ผมเดินไปเองก็ได้ พี่ไปช่วยลูกกับป้าเถอะ”

“ขึ้นมา”

ความเกรงใจของผมมันไม่ได้ผลอะไรเลย ฟิออร์ชี่สตาร์ทรถพร้อม กับตะเบาะเชื้อเชิญให้ผมขึ้นไปนั่ง ผมจึงพาตัวเองขึ้นไปนั่งอีกครั้งโดยที่ครั้งนี้ไม่มีอะไรมากั้นกลางระหว่างเรา ผมพยายามรักษาระยะห่างในการนั่งให้เท่า



เดิมเหมือนก่อนหน้านี้เพราะเกรงว่าหากใกล้กว่านี่จะเป็นการทวงพี่เขาชื่อ

“พี่ออร์ชปิดเทอมหรือยัง?”

ผมไม่ยอมให้บรรยากาศมันเงียบเลยเป็นคนชวนคุยตั้งแต่รถเริ่มเคลื่อนตัว

“อะไรนะ”

ร่างสูงขยับตัวเองเข้ามาผมจนหน้าอกผมแนบสนิทกับแผ่นหลังของเขา กะ... ใกล้เกินไปแล้วโว้ย!

“พะ พี่ออร์ช ปะ ปิดเทอมหรือยัง?”

“อ้อ ยัง นี่เราปิดเทอมแล้วหรือ?”

“อ้อ เพิ่งปิด”

“แบบนี้ไปซื้อหมูกี่เจอบาทุกครั้งที่เลยสิ”

“ไม่ยอมเจอผมหรือ ผมนี่ตัวขายประจำร้านเลยนะ”

“ก็ไม่ใช่ไม่ยอมเจอ”

ตึกตัก ตึกตัก

คำพูดที่ตอบกลับมาส่งๆ มันทำให้ผมใจเต้นไม่เป็นจังหวะ โดยปกติพี่ออร์ชแทบไม่คุยกับผมเลย มักจะตีหน้าขีมิใส่เสมอ วันนู้นรู้สิเราจะได้สนทนากันหลายประโยคกว่าทุกครั้ง แต่เราก็ได้คุยกันแค่นั้นระหว่างอยู่บนรถ เพราะถึงแม้พี่ออร์ชจะขีรถซ้ำแค่ไหน แต่บ้านเราก็ห่างกันเพียงแค่อีกหลังอยู่ดี ใช้เวลาไม่ถึงห้านาทีก็ถึงที่หมายแล้ว

ผมลงจากรถไปยืนอยู่บนพื้นพร้อมกับจ้องมองไปยังใบหน้าคนคายนี่ที่เหลือบตามองผมอยู่เหมือนกัน และด้วยความขี้เล่นของผมเลยอดที่จะหามุขมาหยอดพี่เขาส่งท้ายเหมือนปกติไม่ได้

“ตกลงวันนี้รับจับก๊งหรือจับกุบดีล่ะครับ ฮ่าๆ”

“อ้าว ที่มึงทำไมไม่ใช่จับกุบอยู่หรือเทียน?”

ผมอึ้ง อึ้งแบบที่หัวใจมันกระตุกดูบเหมือนโดนเหวี่ยงจากที่สูง ร่างกายเกิดการชาวบขึ้นมา ทว่าความร้อนในร่างกายกลับตีตื้นขึ้นมาอยู่บนใบหน้า แววดตาที่พี่เขาใช้มองผมอยู่ตอนนี้มันเป็นประกายกว่าทุกครั้ง



ที่ผมเคยเห็น

“ก็หยอดดู เห็นชอบทำหน้าที่ราคาถูกละไม่คิดว่าพี่จะรับรู้”

“ชีวิตนี้โดนจับมาจนชินละ แคนี่ทำไมจะไม่รู้”

เพราะยังตกใจอยู่ผมจึงไม่สามารถคิดอะไรตอบได้พี่เขาไปได้เลยสักคำเดียว ในเมื่อรับทสนทนาต่อ พี่ออร์จึงเลี้ยวรถแล้วขับกลับไป เสียงรดังแผ่วจนหายไป หมายความว่าพี่เขาไปไกลจนถึงบ้านแล้วมั้ง

“ถ้าพี่รู้แล้วไม่ว่าอะไร ฉันผมก็มีหวังสิ”

นั่นเป็นประโยคเดียวที่ผมคิดและพูดออกไปกับอากาศ ไร้ซึ่งคนได้ยิน แต่กลับสร้างความมุ่งมั่นให้กับหัวใจผมได้มากมายเหลือเกิน ผมน่าจะแอบชอบพี่เขาอยู่จริง คอยเล่น คอยแซว คอยหยอดเพื่อแลกกับสีหน้าที่มีการเปลี่ยนแปลงของพี่เขาไม่ว่าจะเป็นสีหน้าราคาถู เปื่อหน่าย ผมก็ยินดีจะรับเพราะอย่างน้อยผมก็ทำให้เขารู้สึกอะไรได้บ้าง ดีกว่าสีหน้าเฉยชาเหมือนคนไม่รู้จุกกัน

แต่ใครจะคิดว่าวันหนึ่งคนที่เขาชอบจะตอบกลับมาแบบนี้ ตอบกลับมาว่าเขารู้ทุกอย่าง แต่ก็ไม่ได้ปฏิเสธหรือตำหนิอะไรกลับมา บอกตามตรงว่าผมก็ไม่ได้คาดหวังว่าจะสมหวังหรอกนะ พี่เขาหล่อขนาดนั้นจะมาสนใจอะไรกับเด็กอย่างผม ความเป็นไปได้ไม่มีเลย จนกระทั่งเมื่อไม่กี่นาทีก่อนที่พี่เขาพูดคุยกับผม มันทำให้ผมคาดหวังทุกๆ อย่างที่กำลังเกิดขึ้นในอนาคต

ไม่ต้องเป็นแฟนกันก็ได้ แค่ว่าสนิทกันมากขึ้น ให้ผมได้อยู่ใกล้ชิดกับเขามากขึ้นก็พอแล้ว...

ดีใจอย่างกับถูกล็อตเตอรี่รางวัลใหญ่แน่ะ การที่เราแอบชอบใครมันก็เหมือนการซื้อหวยสักใบ มันเป็นการลงทุนให้กับความฝันและความสุข แม้มันอาจเป็นเพียงจินตนาการของเราที่คาดหวังไปกับสิ่งที่ยังมาไม่ถึง แต่คนที่ซื้อหวยต่างก็คาดหวังว่าจะถูกรางวัล ต่อให้ไม่ใช่รางวัลที่หนึ่งที่มีค่าตอบแทนหลายล้านบาท ก็ขอให้ได้รางวัลเล็กๆ ได้ค่าตอบแทนเพียงไม่กี่พันบาทก็ยังมีดี อย่างน้อยมันก็คุ้มค่ากับการลงทุน

ความรักก็เหมือนกัน แอบชอบเขาก็มีความสุขแล้ว ได้เจอหน้า ได้





ทักทาย กรอบของความสุขผมมันมีแค่นี้แหละ แล้ววันหนึ่งผมก็ได้รับการตอบกลับมาในทิศทางที่ดี แม้จะเป็นคำพูดเพียงน้อยนิด แต่มันมีค่าต่อความรู้สึกของผมมาก เปรียบเสมือนการซื้อหอยที่ถูกรางวัลเล็กๆ ซึ่งมันก่อให้เกิดแรงจูงใจให้เรายากทุ่มเทต่อไป เอรารางวัลเล็กครั้งนี้ที่ได้ไปเป็นทุนในการเสี่ยงโชคเพื่อลุ้นรางวัลใหญ่ แม้ความหวังจะริบหรี่มากแค่ไหนก็ตาม

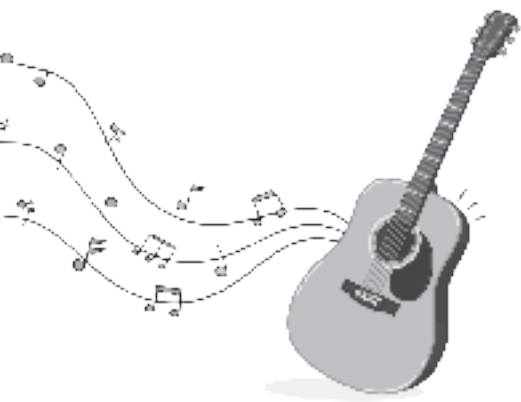
แต่อย่าลืมหาขีดจำกัดของตัวเองเพื่อเอาไว้ด้วย หากวันหนึ่งเราหมดกำลังจะทุ่มเทแล้ว จงพักรักษาตัวเองให้ดีกว่าอนจะซื้อหอยใบใหม่

“เทียน ไปยืนตากแดดทำไม เข้าบ้านลูก”

เฮ้อ! พักเรื่องซื้อหอยเอาไว้ก่อน เสียแม่ทำให้ผมรีบก้มมองแขนตัวเองที่ผิวเริ่มเปลี่ยนเป็นสีแดงหลังจากยืนตากแดดนานเกินไปหน่อย ทำให้ผมรีบวิ่งเข้าบ้านอย่างไร้สติ คือผมเป็นเด็กขี้โรคเอาหลายๆ ตากแดดมากก็ไม่ได้ผิวจะซีดซีบความร้อนจนก่อให้เกิดอาการเหงื่อออกเยอะ เมื่อร่างกายร้อนดูจไปไฟลุมก็จะทำกิจกรรมอะไรหนักๆ ไม่ได้ เพราะมันจะเกิดอาการหอบ อย่างการเข้าแถวหน้าเสาธงตอนเช้า หากวันไหนมีกิจกรรมต้องเดินออกกำลังกาย ผมก็ไม่สามารถออกทีลานูกสนานกับเพื่อนๆ ได้เพราะผมเหนื่อยง่ายกว่าคนอื่น แล้วยังมีอาการภูมิแพ้ต่างๆ อีกที่ผมต้องเผชิญกับมันมาโดยตลอด

ชีวิตผมที่ผ่านมาเจอหน้าหมอบ่อยกว่าพี่ออร์ชี่ด้วยซ้ำ แต่ไม่เป็นไรจากนี้จะต้องได้เจอพี่ออร์ชี่บ่อยกว่าหมอแน่นอน!





## CHAPTER 04 OUR SMILE

วันนี้ผมได้รับข่าวไม่ร้ายไม่ดีจากแม่ของผมว่าสิ้นเดือนนี้ทางหมู่บ้าน จะจัดทัวร์ไปร้องแพทที่กาญจนบุรีสองวันหนึ่งคืน คือหมู่บ้านที่ผมอยู่เหมือน งบเหลือหรืออะไรไม่แน่ใจ แต่เห็นจัดทัวร์พาลูกบ้านไปเที่ยวปีละสองครั้ง มาตลอด จำกัดครั้งละห้าสิบคน แม่ผมก็มักเป็นหนึ่งในนั้นทุกครั้ง ไปด้วย กันกับป้าพิมลุงยง พ่อแม่พี่ออร์ชนั้นแหละ

เอ๊ะ นั่นพี่ออร์ชก็อยู่บ้านคนเดียวสิ!

“แม่ๆ แล้วไปเที่ยวที่บ้านพี่ออร์ชเขาไปกับแม่ด้วยไหม?”

“ไปสิ ขาประจำอยู่แล้ว เที่ยวฟรีใครจะไม่น่าไป แล้วเราจะไปกับแม่ ไหมรอบนี้?”

“ไม่ไปหรอก แม่ไปเถอะเดียวเทียนเฝ้าบ้านให้ แล้ว...พี่ออร์ชเขาจะ ไปกับป้าพิมกับลุงยงด้วยไหม?”

“ใจออร์ชนี่แม่ไม่แน่ใจ ปกติก็ไม่เคยไปด้วยนะ”

ถ้าเป็นเมื่อก่อนเวลาแม่ไปเที่ยวกับทัวร์หมู่บ้านแบบนี้ผมก็ไม่ค่อย สนใจว่าบ้านพี่ออร์ชจะมีใครอยู่ใครไปเท่าไรหรอก แต่ครั้งนี้มันไม่เหมือน



กัน การอยู่หรือไปของพี่ออร์ชมันมีผลต่อผม เพราะมันคือช่วงโอกาสที่จะ  
ทำคะแนนและตีสนิทที่เขามากขึ้นไปอีก โดยไม่ต้องอยู่ในสายตาของผู้ใหญ่  
แค่สองวันก็ยิ่งดี...

วันนี้ทั้งวันผมช่วยแม่ขายของเหมือนอย่างทุกวัน ลูกค้าก็ยังคงแวะ  
เวียนมาไม่ขาดสาย มีก็แต่สุดหล่อของผมที่วันนี้ยังไม่เห็นหน้าเห็นตาเพราะ  
พี่เขาไปเรียน ตอนสายๆ ลุงยงออกมาซื้อหมูผมเลยแอบถามหาลูกชายเขา  
ได้เรื่องราวที่พี่ออร์ชไปมหา'ลัยแล้วจะกลับตอนเย็น โดยปกติกินที่เขาลีก  
เรียนกลับมาตอนเย็นหรือค่ำ ผมก็ไม่ต้องรอนานขนาดนี้เพราะตัวผมเองก็  
เลิกเรียนตอนบ่ายสามโมงครึ่ง เมื่อมาถึงบ้านไม่เท่าไรพี่เขาก็กลับมาแล้ว  
แต่ช่วงนี้ปิดเทอม เวลาล่วงเลยไปช้าเหลือเกิน การรอคอยจึงเนิ่น  
นานกว่าทุกครั้ง...

“เทียน บ้าเอาหมูสับโลหนึ่งลูก”

เฮือก! เสียงแหลมของบ้าคนหนึ่งตะโกนเรียก ผมจึงละสายตาจาก  
หน้าปากซอยมาส่งยิ้มให้บ้าก่อนจะตักหมูสับใส่ถุงแล้วยกขึ้นซึ่งบนตราข้าง  
ให้ได้ในปริมาณที่ต้องการซื้อ

“เอาไปทำอะไรกินครับเนี่ย”

“ผัดกะเพราหมูสับมีอันนะสิ ไม่รู้จะทำอะไรกิน”

“เอาสามชั้นไปอีกสักครึ่งโลใหม่ล่ะครับ เผื่อทอด สามชั้นนี้หมัก  
น้ำปลาแล้วทอดอร่อยมากนะบ้า”

“ฮ่าๆ ขายของเก่งจริงนะเราเนี่ย บ้าเอาแค่นี้แหละ อะนี่เงิน เตรียม  
มาพอดีไม่ต้องทอน”

“ขอบคุณมากครับผม”

ยื่นหมูให้จึงรับเงินมา รอยยิ้มบนใบหน้าเริ่มจางลงเมื่อลูกค้าหันหลัง  
กลับไป ที่จริงผมเป็นเด็กช่างพูดแบบนี้แหละ หลายคนก็บอกว่าผมพูดเก่ง  
ขายของเก่ง มันก็คงจริงอย่างที่เขาวา

“เทียน แล้วที่จะเรียนพิเศษภาษาอังกฤษของหนู ตกลงว่ายังไงลูก”

“อ้อ เทียนว่าจะลองติดต่อพี่วิน รุ่นพี่ที่จบไปตอนนี้อยู่ปีสาม เป็น



ติวเตอร์สอนภาษาอังกฤษพอดี เทียนเห็นเขาประกาศว่ารับสอนอยู่ในเฟซบุ๊ก  
เดี่ยวเทียนจะลองทักไปถามเขาดู น่าจะไม่แพงนะแม่”

“อืม ตกลงจะเรียนใช่ไหม แม่เนี่ยว่าเราจะเรียนพวกคณิต วิทยาศาสตร์  
พวกนั้นเพิ่มเติมซะอีก”

“จริงๆ อยากรเรียนหมดเลย แต่อย่างอื่นขยันอ่านเอาในหนังสือมันก็  
เก่งได้ ไม่เหมือนภาษาอังกฤษอะ คือมันต้องมีคนที่มีความรู้มาคอยอธิบาย  
ให้เราเข้าใจอีกที ไม่เหมือนการตั้งสมการแล้วแก้ตามสูตร ทำบ่อยๆ ถึงจะ  
คล่องได้ไง เทียนอ่านอังกฤษนิดหนึ่ง เทียนเลยอยากเรียนเพิ่มสักหน่อย”

“ตามใจเรา ยังไงก็บอกแม่แล้วกัน แม่เตรียมเงินไว้ให้เราแล้ว”

ผมยิ้มให้แม่ก่อนจะเดินเข้าไปนวดที่ไหล่ทั้งสองข้างเพื่อให้กล้ามเนื้อ  
ผ่อนคลายลง โดยที่สายตาของผมยังคงคอยมองไปยังปากซอยอยู่บ่อยๆ รอคอย  
ใครบางคนกลับบ้าน ตอนนี่ก็เกือบจะห้าโมงเย็นแล้ว คงใกล้กลับบ้าน  
เต็มที อืม...แต่ทุกวันจันทร์พี่อริชจะกลับบ้านประมาณนี้แหละนะ ยกเว้นบาง  
จันทร์ที่กลับบ้านค่ากว่าปกติซึ่งมักจะมีเพื่อนมาส่ง ผมรู้เรื่องของพี่เขาลึกขนาด  
นี้ก็คิดดูเถอะว่าผมสนใจพี่เขามากแค่ไหนแล้ว

จะว่านานก็นาน แต่ถ้าถามว่าตั้งแต่เมื่อไหร่ผมก็ไม่รู้เหมือนกัน รู้แค่  
ว่าตอนเด็กเราติดกันมาก แล้วเราก็ก้าวห่างกันไปพักใหญ่ พี่เขาต้องเรียน  
ผมเองก็ต้องเรียน พอเริ่มมีกิจกรรมเป็นของตัวเองความสนิทสนมของเราก็  
ลดลงกว่ากลับเพิ่มความสนใจให้ผมมากขึ้น ผมดันอยากมองพี่เขา อยาก  
เห็นว่าพี่อริชทำอะไรอยู่ ตอนนี้ชอบดูการ์ตูนหรือต่อหุ่นยนต์ตัวไหน แต่เรา  
ไม่สามารถล่วงรู้กิจกรรมของกันและกันได้เพราะไม่มีเวลาได้เล่นด้วยกันเลย

หากวันไหนที่พี่อริชมาซื้อหมู ผมมักจะใช้โอกาสนั้นหยอกล้อพี่เขา  
หนักๆ เพื่อเปิดทางสู่บทสนทนาให้มันพิเศษมากขึ้นกว่าการซื้อขายกันของ  
ลูกค้ากับพ่อค้าทั่วไป หรือแม้กระทั่งวันไหนแม่ผมใช้ให้ไปซื้อกับข้าวบ้านพี่  
อริชผมจะถือว่ามีอันนั้นเป็นมือพิเศษเหมือนกัน อย่างน้อยก็ได้เห็นหน้าเขา  
ได้เห็นว่าตอนนั้นเขานั่งดูทีวีช่องไหน ดูหนังเรื่องอะไร กลับมาผมก็จะเปิด  
ดูตามเขาเสมอ



ยิ่งโตผมยิ่งคิดถึงความสนิทสนมของเราตอนเด็ก โหยหาอ้อมกอดอุ่นๆ ของพี่ชายที่แสนดีที่ไม่ว่าผมจะซี้อแคไหนพี่เขาก็จะดึงผมเข้าไปกอดปลอบโดยไม่บ่นสักคำ ความอบอุ่นของพี่ออร์ชมันคือความทรงจำที่ดีมากสำหรับเด็กคนหนึ่ง เขาทำให้ผมจำ และจำมาตลอดว่าหากได้อยู่ใกล้พี่เขาแล้วผมจะปลอดภัย หากผมกลับไปสนิทกับเขาได้สักเสี้ยวหนึ่งของตอนเด็กผมก็จะได้เห็นรอยยิ้มอบอุ่นและอ่อนโยนจากคนที่ยิ้มยากอย่างพี่ออร์ชบ่อยๆ

ตือตือตือ...  
ไอ้ะ เสียงรถไอศกรีม!

ผมรีบผล่มี้อออกจากป่าของแม่ก่อนจะอ้าปากตะโกนออกไป

“ไอ...อ้าว ชับไวแท้ไวย!”

“จะกินก็วิ่งไปดูไป เพื่อเขาชะลอลออยู่”

วันหนึ่งมีรถไอศกรีมผ่านหน้าบ้านสองรอบ ผมก็ต้องซื้อทั้งสองรอบไม่รู้เป็นอะไร อย่างเช่นครั้งนี้ที่ผมไม่ยอมแพ้แม้พี่คนขายไอศกรีมจะชับไวแค่ไหนก็ตาม สองเท้าวิ่งถี่ๆ มาที่หน้าปากซอยซึ่งมันก็คือถนนใหญ่นั้นแหละ ผมหยุดยืนบนฟุตบาทก่อนจะหันซ้ายหันขวา มองหารถไอศกรีมคันเมื่อสักที่ตอนนั้นจอดอยู่ริมถนนห่างจากตรงนี้ไปประมาณสามร้อยเมตร ไอ้โฮ ไปไวจริงๆ เลย

ผมเห็นว่ามีคนรุมซื้อไอศกรีมอยู่จึงไม่ได้เร่งรีบที่จะเดินเข้าไปไวยเท่าไรหรอก แต่เวลรรวมของผมคือเดินทอดน่องไปได้ประมาณสิบกว่าก้าว เหล่าลูกค้าที่มาซื้อของอยู่ที่รถไอศกรีมก็แตกฮือคล้ายว่าซื้อเสร็จแล้ว พี่คนขายก็ขึ้นไปนั่งบนเบาะจัดทำทางเตรียมออกรถ

“เฮ้ยพี่! รอผม...ไวย ไปแล้ว!”

ไม่ทัน ไม่ทันไวยยย!!! จังหวะมันไวยมากจนผมไม่สามารถที่จะวิ่งออกไปให้ทันพี่เขาได้ ผมยืนมองรถไอศกรีมสีแดงที่ชับออกไปไกลเรื่อยๆ ก็อดใจหันหลังเดินกลับทางเดิมที่เดินมา สองเท้าย้ายไปข้างหน้าอย่างหนักแน่นและเต็มไปด้วยอารมณ์หงุดหงิดงุ่นง่านที่ไม่ได้กินไอศกรีมอย่างที่หวังไว้ในที่แรก

“เทียน”



เสียงทุ้มที่คุ้นเคยเรียกชื่อผม ผมจึงละสายตาจากพื้นหญ้าหน้าขึ้น หันไปมองยังต้นเสียดึง ก็พบร่างสูงของคนที่ผมรอมาทั้งวันกำลังเดินเข้าซอย มาเหมือนกัน เมื่อเห็นว่าเป็นพี่ออร์ผมเลยวิ่งเข้าไปหาด้วยใบหน้ายิ้มแย้ม อากาหรุนดูหงิดเมื่อครู่หายเป็นปลิดทิ้ง

“เรียกเทียนเบ้อแล้ว เปลี่ยนเป็นเรียกเมียก็ได้นะ”

ผมก็ยังคงเป็นผมที่ไม่รู้ว่าไปสรรหาคำพูดพวกนี้มาจากไหน รู้แค่ว่า เจอหน้าพี่ออร์แล้วมันพูดออกมาของมันเองอย่างเป็นธรรมชาติ

“อะ ไศกริม”

ไอศกริมแท่งรสช็อกโกแลตถูกยื่นมาตรงหน้า ผมจึงรีบรับมาด้วยความดีใจ มันไม่ใช่แค่ไอศกริมแท่งหนึ่ง แต่มันคือไอศกริมที่พี่ออร์ซื้อให้เลยนะ มันไม่เหมือนกัน

“รู้ได้ไงว่าผมกำลังอยากกิน”

“ก็พี่ลกรมด์มาเห็นเราวิ่งตามรถไอศกริมออกมาจากซอยพอดีเลย เข้าเซเว่นซื้อมาให้เผื่อไม่ทัน”

“ถ้าจะใส่ใจกันขนาดนี้ ผมจะไปไหนรอดล่ะพี่ออร์”

ผมซัดตามองร่างสูงที่ยังคงรักษาใบหน้าอันเคร่งขมึนไว้ได้เสมอ แต่ก็แอบเห็นแววตาเจ้าเล่ห์อยู่แวบหนึ่งเหมือนกัน พี่ออร์แกะไอศกริมอีกแท่งของตัวเองขึ้นมากิน ส่วนผมไม่ได้แกะ ยังคงถือเอาไว้อยู่อย่างนั้นแล้วหันหลังเดินเข้าซอยไปด้วยกัน

ช่วงเวลานี้เราไม่ได้พูดอะไรกันเลยสักคำ ผมแค่มองพี่เขากินไอศกริมจากมุมข้างๆ มุมนี้ก็พาให้หัวใจของโตยิ่งตอนปลายลิ้นสีชมพูเข้มแลบออกมา ตวัดไอศกริมก็เล่นเอาสติผมแทบเตลิด สมองจดจำภาพนี้เป็นแบบสโลว์โมชั่นทำไม่ก็ไม่รู้

“มองอะไร”

คนหน้าหล่อเหลือบตามองผมพร้อมกับขมวดคิ้วเล็กน้อยทั้งที่ริมฝีปากและเรียวลิ้นยังคงตวัดจับไอศกริมเข้าปากไม่หยุด อ่า จะมีใครกินไอศกริมได้เช็กซีเท่าพี่ออร์อีกไหมเนี่ย



“...”

“พี่ถามว่ามองอะไร”

“มองแฟน”

“...”

เมื่อโดนผมเล่นมุกไร้สาระใส่ พี่เขามักจะเจี๊ยบแบบนี้เสมอ พี่เขาไม่ได้เย็นชาใส่ผมซะทีเดียว บางครั้งผมแอบเห็นพี่เขายิ้มอยู่บ้างแม้จะเป็นการยกยิมเพียงน้อยนิดไม่กี่วินาทีแล้วหายไปก็ตาม ทว่ามันก็ดีกว่าพี่เขาซักสีหน้า รำคาญหรือพูดจาลักใส่ไล่ส่งผมไม่ใช่หรอ นี่เขาก็ไม่ได้ว่าอะไร ปล่อยให้ผมทะเล่โลมด้วยวาจามาตั้งนาน

“ถึงบ้านแล้ว”

ทีนี้พี่ออร์ซเริ่มพูดกับผมก่อนเมื่อเรามาหยุดยืนอยู่หน้าบ้านของผมแล้ว ทั้งที่จุดสำหรับเดินเข้าๆ ยื้อเวลาไว้แล้วแท้ๆ แต่ทำยังไม่ได้ละ บ้านผมอยู่หน้าซอยนี่นา จากปากซอยติดถนนใหญ่ที่เราเจอกันเดินมานิดหน่อยก็ถึงบ้านของผมแล้ว

“บ้านอยู่ต้นซอยมันไม่ดีแบบนี้เอง ไม่งั้นคงได้เดินเข้าซอยด้วยกันนานอีกหน่อย”

“ช่วยไม่ได้”

“พี่ช่วยเทียนได้นะ”

“ยังไง?”

“ก็แค่รีบเทียนไปอยู่ด้วยที่บ้านอีกคน แค่นี้เทียนก็จะได้เดินเข้าซอยกับพี่ได้นานขึ้นแล้ว”

โปก

พี่ออร์ซใช้กำปั้นโขกเข้าที่หัวของผมเบาๆ แต่มันช่างตราตรึงใจ ผมยืนนิ่งอยู่กับที่มองแผ่นหลังกว้างน่าชบเดินจากไปไกลขึ้นเรื่อยๆ โดยไม่แม้แต่จะหันหลังกลับมามองด้วยซ้ำ มีข้อข้างหนึ่งยกขึ้นลูบบนหัวที่โดนเขกลกมาเมื่อครู่ผมถึงกับยิ้มไม่หุบ ไม่ใช่ที่เราคิดชอบความรุนแรง เพียงแต่ว่าพี่ออร์ซไม่เคยตอบสนองผมด้วยวิธีนี้มาก่อน ไม่ว่าจะพูดจากวนใจเขาแค่ไหน เขาก็ทำ



มากที่สุดแค่มั้จางๆ หรือเปื้อนหน้าหนีเท่านั้น เพิ่งจะเคยโดนเชกหัวเป็นครั้งแรก ไชยย ตราทริงใจจริงเชียว

ผมเดินยี้มเข้าไปในบ้าน สิ่งแรกที่ผมทำคือการเดินตรงดิ่งไปที่ตู้เย็น เปิดช่องฟรีชแล้ววางไอศกรีมช็อกโกแลตแท่งนั้นที่พี่อริชซื้อมาให้อย่างเบามือ

“แม่ ไอศกรีมแท่งนี้ห้ามกินของเทียนนะ!”

“เฮ้า อุตสาห์วิ่งออกไปซื้อจะเก็บไว้ทำไม”

“คิกๆ เกอะน่า ห้ามกินก็พอ เทียนจะเก็บไว้ก่อน”

รอมผมหายเงินค้อยเอามากิน หรือไม่ก็แช่ไว้แบบนั้นแหละ เอาไว้เป็นที่ระลึกว่าพี่อริชอุตสาห์ใส่ใจซื้อมาให้เพราะเห็นเราวิ่งตามรถไอศกรีมไม่ทันแม่ไม่ใช่แท่งแรกที่พี่เขาซื้อให้ แต่มันสามารถเอาไว้เตือนใจได้

“เย็นนี้กินอะไรดีลูก ออกไปตลาดไหม”

“อืม...ที่จริงสั่งข้าวร้านป่าพิมก็ได้นะแม่ ง่ายดี เดี่ยวเทียนไปซื้อให้”

แม่ที่รตามองผมอย่างจับพิรุฑ ส่วนผมก็ส่งยี้มกว้างไม่ปิดบังกลับไปเช่นกัน แม่จะรู้ว่าจุดประสงค์ของผมคืออะไร

“ให้มันน้อยๆ หน่อยเรานะ ไปกวนพี่เขามากเดีวจะรำคาญเปล่าๆ”

“เฮ้อๆ ขอเงินค่าข้าวหน่อยครับนายแม่”

ผมโค้งตัวพร้อมทั้งยื่นมือไปข้างหน้า ในที่สุดแม่ก็วางเงินบนมือก่อนจะส่งอาหารที่อยากกิน

“เทียนกินที่ร้านป่าพิมนะ”

ได้รับอนุญาตแล้วผมจึงเก็บเงินที่แม่ให้ใส่กระเป๋ากางเกงแล้วเดินเข้าซอยไปยังร้านอาหารตามสั่งที่อยู่กลางซอย หรือก็คือบ้านพี่อริชนั่นเอง แต่วันนี้แปลกกว่าทุกวันนี้ยังผมเดินเข้าไปใกล้เท่าไรเสียงยิ่งเงียบ ทั้งที่ปกติร้านป่าพิมจะมีเสียงคนจอบแจดังออกมาตลอด รวมถึงเสียงผัดอาหารด้วย

เมื่อหยุดยืนอยู่หน้าร้านก็พบว่าที่ร้านไม่มีลูกค้าเลยสักคนเดียวผมจึงเดินเข้าไปถาม

“วันนี้ปิดแล้วหรือครับ”





“ของเหลือน้อยลงเลยเปิดแล้ว มีคนมาสั่งข้าวกล่องตั้งสี่สิบกกล่อง ของเลยไม่พอขาย”

“ฮือออ เทียนหิวข้าวจัง”

ผมทำหน้าละห้อย เบะปากเล็กน้อยก่อนจะทำคอตหันหลังทำท่าจะเดินออกมา ทั้งที่รู้อยู่แล้วว่าบ๊ापิมกับลุงยงต้องยอมแพ้ลูกอ่อนของผม แคงแวงว่าหิวข้าวเขาก็ไม่ปล่อยให้ผมกลับไปมือเปล่าหรอก ผมรู้ถึงความใจดีนี้ดีกว่าใคร

“อะๆ เทียนจะกินอะไรลูก เดี่ยวบ๊ाप้าทำให้”

“เทียนกินเหมือนเดิม ต้มยำหมู่น้ำข้นกับไข่เจียวหมูสับ เทียนกินที่นี้ได้ไหมครับ”

“ได้ลูก”

ทันใดนั้นสายตาดำดมองไปเห็นพี่ออร์ชยันพิงขอบประตูอยู่ด้านใน กำลังเล่นมือถืออยู่ผมจึงพูดเสียงดัง

“ของเทียนให้พี่ออร์ชทำให้กินได้ไหมครับ!”

ทุกคนชะงักไปรวมถึงพี่ออร์ชด้วย ร่างสูงเก็บมือถือใส่ไว้ในกระเป๋า กางเกงยีนที่ใส่ ถอดเสื้อออร์บิวศวย สีกรมท่าออกวางพาดไว้บนเก้าอี้ก่อนจะจ้องหน้าผมแล้วเดินออกมายังส่วนของร้าน

“แม่ไปพักเถอะ”

เป็นคำพูดสั้นๆ ที่คล้ายจะตกลงรับปาก แต่ก็ไม่ได้พูดออกมา พี่เขาก็เป็นแบบนี้แหละ มาดเยอะ

“แล้วแม่เราเอาอะไรใหม่บ๊ाप้าจะได้ทำให้”

“แม่เอาผัดผักเป็นกับข้าว แล้วก็ยำวุ้นเส้นรวมมิตร ข้าวสวยสิบบาท”  
เคร็ง

พ่อครัวของผมเริ่มยกกระทะลงมาวางบนเตาแล้ว ผมจึงรีบเดินเข้าไปตอกไข่ใส่ชาม ใส่หมูสับและปรุงรส ใช้ส้อมตีไข่และหมูสับให้เข้ากัน เป็นเนื้อเดียว

“ไม่ใส่หอมใหญ่หรอวันนี้?”



จู่ๆ พี่ยอร์ชก็ถามขึ้นมาขณะที่ผมยืนขามโซ่ที่ตีเสริจให้เขาเพราะเห็นน้ำมันเริ่มเดือดแล้ว แต่ก็จริงอย่างที่พี่เขาว่า ผมลืมใส่จริงๆ ด้วย ก็รีบยื่นภา  
กถวน้ำมันจะร้อนก่อนผมจะตีเสริจ

“พี่รู้ด้วยหรือว่าผมใส่หอมใหญ่ด้วย”

“ก็ทุกที่เห็นใส่ตลอด”

“ใส่ใจกันอีกแล้ว ผมจะไปไหนไม่รอดจริงๆ แล้วนะพี่”

พี่ยอร์ชเชื่อมมือไปหรีไฟที่เตาแก๊สลงก่อนจะหันมาค้ำว่าหอมใหญ่ที่  
ถูกหั่นเหลือเอาไว้ลงมาวางบนเขียง จับมีดผ่าหอมจนขาดออกจากกันแล้ว  
หั่นมันเป็นลูกเต๋า ใช้มีดโกยหอมใหญ่ที่หั่นลงไปนในขาม จับส้อมตีไข่ให้เข้า  
กันอีกครั้ง ทุกอย่างที่พี่เขาทำอยู่ในสายตามผมทั้งหมด มันทั้งนุ่มนวลและ  
คล่องแคล่ว

“มองอะไร?”

“ไม่รู้สิ พี่ทำอะไรมันก็น่ามองไปหมด ไปไหนไม่รอดแล้วเนี่ย หลง  
เป็นบ้า”

“ไปไหนไม่รอดก็ไม่ต้องไป”

ตึกตัก ตึกตัก

“พี่พูดว่าอะไรนะ”

เขาเงิบ ทั้งที่ผมยืนจมดิ่งกับความคิดตัวเองอย่างหนัก ผมไม่ได้ห  
แ่วไปโซ่ไหม ไมสิ มันได้ยิบซัดมากเลยต่างหากในสิ่งที่พี่เขาพูดว่า ‘ไปไหน  
ไม่รอดก็ไม่ต้องไป’ ประโยคนี้นี้ยังคงก้องอยู่ในหัวซ้าๆ ส่งผลให้ผมหน้าร้อน  
ผ่าวและยิ้มกว้างออกมาอย่างห้ามไม่อยู่

จังหวะหัวใจที่เต้นแรงและเร็วกว่าปกติบ่งบอกชัดเจนว่าคำพูดของพี่  
ยอร์ชมีผลต่อหัวใจของผมแค่ไหน ไม่รู้หรือหาว่าพี่เขาจะรู้ตัวไหมว่าการพูดจา  
แบบนี้เหมือนหลอกเด็กโง่ๆ อย่างผมให้หลงเขามากกว่าเดิมอีก ผมไม่ได้  
อยากคิดไปเองฝ่ายเดียวอะ ทำไงดี อย่างน้อยก็ต้องรู้ก่อนว่ากรที่ผมจะเริ่ม  
จริงจังกับความสัมพันธ์นี้พี่เขาไม่ได้มีปัญหอะไร

ก๊ก



ไข่เจียวสีเหลืองสวยงามถูกวางลงบนข้าวสวยร้อนๆ ที่พี่เขาดักมาให้ตามมาด้วยต้มยำน้ำข้นสามใหญ่ที่ส่งกลิ่นหอมเตะจมูก ในขณะที่พี่เขายืนทำอาหารอยู่ตรงหน้าผม เชื่อกันไหมว่าผมยังคงยืนนิ่งไม่กระดิกเลยสักองศาเดียว มันทั้งตกใจและดีใจอยู่กับที่ มือไม่รู้รู้สึกเกาะเกาะไปหมดเหมือนไม่รู้จะวางมันไว้ตรงไหนดี

ผมสูดลมหายใจเข้าลึกเต็มปอด รวบรวมความกล้าก่อนจะเอ่ยถามสิ่งที่คาใจออกไป

“พี่ออร์ช เราจับกันอยู่หรือเปล่า?”

“...”

เขาเงยบจนทำให้ผมคิดว่าเขาไม่เข้าใจในคำถามของผมหรือ ร่างสูงเอาหม้อและกระทะไปวางไว้ในอ่างล้างจานเสร็จแล้วก็หันมายืนกอดอกมองผม แต่ก็ไม่ยอมตอบอะไรกลับมา

“งั้นถามใหม่ เมื่อกี้พี่จับผมหรือ?”

“...”

เราจ้องตากันด้วยความเงยบอีกครั้ง แวตตาพี่เขาไร้ซึ่งความหมายให้ผมค้นหา จนผมมองไม่ออกว่าพี่เขาคิดอะไรอยู่ รู้แค่หัวใจเริ่มเสียวแล้วลีคำตอบของสิ่งที่ผมถามคือพี่เขาไม่ได้จะจับผม แต่เมื่อกี้ที่พูดแบบนั้นออกมาใครจะไม่คิดล่ะ

“งั้น...ผมจับพี่ได้ไหม?”

“ก็ไม่ได้ติดอะไร”

รอบนี้เขารีบตอบเหมือนกับว่ารอคำถามนี้มานานแล้วยังไงยังงั้น ปากหยักยิ้มกว้างออกมาก่อนจะเป็นหน้าหนีผมไปทางอื่น ใบหูพี่เขาแดงเถือก ทว่าไม่กี่วินาทีต่อมาเขาก็หันกลับมาทำหน้านิ่งได้เหมือนเดิม

ผมสูดลมหายใจเข้าลึกๆ อีกครั้งแล้วถามคำถามสุดท้ายและทำยสุดออกไป

“แบบจริงจังนะพี่ ถ้าพี่แค่เล่นผมจะหยุดตั้งแต่ตอนนี้”

“...”



พียอร์ชยังคงเจียบอยู่ช่วงอึดใจ มือเรียวยกขึ้นเสยผมก่อนจะเอี้ยวตัว ทำท่าเหมือนจะเดินออกไปจากตรงนี้ทั้งที่ผมยังไม่ได้คำตอบอะไรกลับมาเลย ผมจึงเอื้อมมือไปดึงเสื้อยืดสีดำของเขา ว่างสูงจึงหยุดชะงัก

“ตอบหน่อยสิ ถ้าพี่แค่เล่นๆ ผมจะได้หยุด”

“ไม่ได้เล่น”

เขาตอบกลับมาด้วยน้ำเสียงหนักแน่นที่กระแทกกลางใจผมเข้าอย่างจัง ผมปล่อยมือให้พี่เขาเดินจากไป ยืนมองแผ่นหลังที่หายลับผ่านประตูบ้านเข้าไป สองมือยกขึ้นประคองใบหน้าร้อนผ่าวของตัวเองอย่างทำอะไรไม่ถูก

ชื่อใหม่คำว่า ‘ไปไหนไม่รอดก็ไม่ต้องไป’ กับ ‘ไม่ได้เล่น’ ยังคงไม่หายไปจากความคิดเลยสักวินาทีเดียว พี่เขาเป็นคนที่พูดสั้นๆ ก็น่าฟังและมันก็มีผลกับผมเหลือเกิน คำตอบเพียงสั้นๆ เหล่านี้แหละที่จะก่อตัวเป็นความสัมพันธ์ที่แน่นแฟ้นของเราได้

เมื่อก่อนก็แค่หยอดไปวันๆ ไม่เข้าใจด้วยซ้ำว่าคำว่าจิบที่เขากว่ากัน มันจำกัดความว่ายังไง ตอนนี้รู้แล้วว่ากรที่ผมหยอดคำหวานหรือเล่นมุขใส่พี่เขาน่ะผมไม่ได้หวังผลอะไรมากนักนอกจากการแลกมาด้วยรอยยิ้มจางๆ ทว่าคำว่าจิบสำหรับผมตอนนี้มันคือการหวังผลที่จะเกิดขึ้นนั่นคือความสัมพันธ์ของเราต้องพัฒนาไปในทิศทางเดียวกัน เป็นอันเข้าใจตรงกันว่าผมหวังอะไรอยู่ และเขาจะเข้ามาเติมเต็มมันไปด้วยกัน

ผมยังคงยืนจ้องฝ่าม่านตรงขอบประตูที่พียอร์ชเดินเข้าไปในบ้านอยู่เลย จนตอนนี้เห็นขอบฝ่าม่านขยับพร้อมทั้งแววตาใสคู่หนึ่งของคนที่อยู่หลังม่านตรงนั้น ผมจึงชี้และตะโกนออกไป

“ไม่ต้องมาแอบมองเทียนเลย! อยากเห็นก็ออกมามองสิ!”

ลิ้นเสียงของผมทั้งบ้าปิมและลุ่มยงก็หันขวับไปมองยังฝ่าม่านตรงขอบประตูทันที ไม่นานว่างสูงก็เดินออกมา พียอร์ชยังคงทำหน้านิ่งเหมือนเดิม เขาเหลือบมองผมที่หนึ่งก่อนจะเดินมานั่งดูทีวี ทว่าเมื่อว่างสูงทิ้งตัวนั่งลงข้างผู้เป็นพ่อ คำถามของลุ่มยงช่างถูกใจผมจนอยากจะยกโหนดที่ดินให้



เป็นของขวัญเลย ด้วยคำถามที่ว่า...

“ไปยื่นแอบมองน้องมันทำไม?”

เออ นั่นสิ ไปยื่นแอบมองเค้าทำไม มีใจก็บอกมา!

“อะ แอบมองอะไรพ่อ ผมกำลังจะเดินออกมาพอดีเออะ ไม่ได้แอบ”

ผมถือจานไข่เจียวไปวางไปที่โต๊ะกินข้าวพร้อมกับลอบมองพี่ออร์ชไปด้วย แต่พี่เขาไม่ได้หันมา ผมเอี้ยวตัวเดินกลับไปเพื่อจะถือชามต้มยำอีกชาม ทว่ายังไม่ทันยื่นมือไปประคองถ้วยก็มีคนวางจานลงมาบนโต๊ะเสียก่อน ผมรีบหันไปมองยังคนที่ยื่นช้อนอยู่ด้านหลังทันที

“พี่ออร์ช เดินตามเทียนมาตั้งแต่ตอนไหนเนี่ย”

“ใจลอยไปไหนถึงไม่รู้ตัว”

เขาพูดสั้นๆ ก่อนจะคว้าชามต้มยำวางลงบนจานอีกที่ แล้วถือมันไปวางบนโต๊ะให้ผม ส่วนเจ้าตัวก็เดินหายเข้าไปในบ้านไม่ยอมออกมาอีกเลย ทั้งให้ผมนั่งกินข้าวไปยิ้มไปอยู่คนเดียว ไม่รู้ว่าตอนนี้พี่เขาจะแอบยิ้มอยู่คนเดียวเหมือนผมหรือเปล่า

